

Η ΝΟΥΜΑΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΤΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΕΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ :

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10 ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ΦΡ. 10

Τιμή Φύλλου λεπτά 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ
— ΠΡΟΣ ΤΩΝ ΒΡΕΤΩΝ.

ΕΤΟΣ Α' | ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακή 5 Ιανουαρίου 1903

ΓΡΑΦΕΙΑ: Οδός Οικονόμου αριθ. 4

ΑΡΙΘ. 2

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣ. ΘΕΑΤΡΟΥ

ΟΙ ΜΠΟΝΑΜΑΔΕΣ ΤΩΝ ΕΠΙΔΕΚΤΩΝ

ΤΟ ΕΘΝΟΣ δέν έμεινε και φέτος παραπονεμένο. Χάρη εις τήν « Ακρόπολιν », τὸ θυμῆθησαν αἱ ἐπίλεκτοι και τοῦ ἔφεραν τοὺς πρωτοχρονιάτικους μποναμάδες του—φουκάνες ἀπὸ φουσκωμένα λόγια και καραγκιοζήδες ἀπὸ θεωρίες ἀνεμοδαρμένες και ταμπούρα ἀπὸ ὑποσχέσεις και φουσκές ἀπὸ συμβουλὰς και κάθε λογῆς λόγια, λόγια, λόγια και πάλιν λόγια και μόνον λόγια, ὄχι τίποτε!

Καὶ οἱ σμένος μπεμπές! Τόσα δῶρα ἐπῆρε, δῶρα κούτια και δῶρα εὐμορροβερνικωμένα και δῶρα μεταχτερά. Ἄλλα τὰ δῶρα ἦσαν κούφια ἀπὸ μέσα. Καὶ μόλις τὰ ἐπιασε στὰ χέρια του και μόλις ἄρχισε νὰ τὰ περιεργάζεται, ἔγειναν κομμάτια.

Κ' ἔτσι ὁ μεγάλος μπεμπές - τὸ Ἔθνος, καλεῖται νὰ ξηπάζεται τόσο ἀπὸ τὰ λιλιὰ κι' ἀπὸ τὰ παιγνιόακια, ἐξύπνησε τ' ἄλλο πρωὶ και δέν βρῆκε τίποτε γύρω του, παρὰ μόνον κομμάτια ἄχρηστα, γιὰ τῶν σκουπιδιῶν τὸ κάρρο.

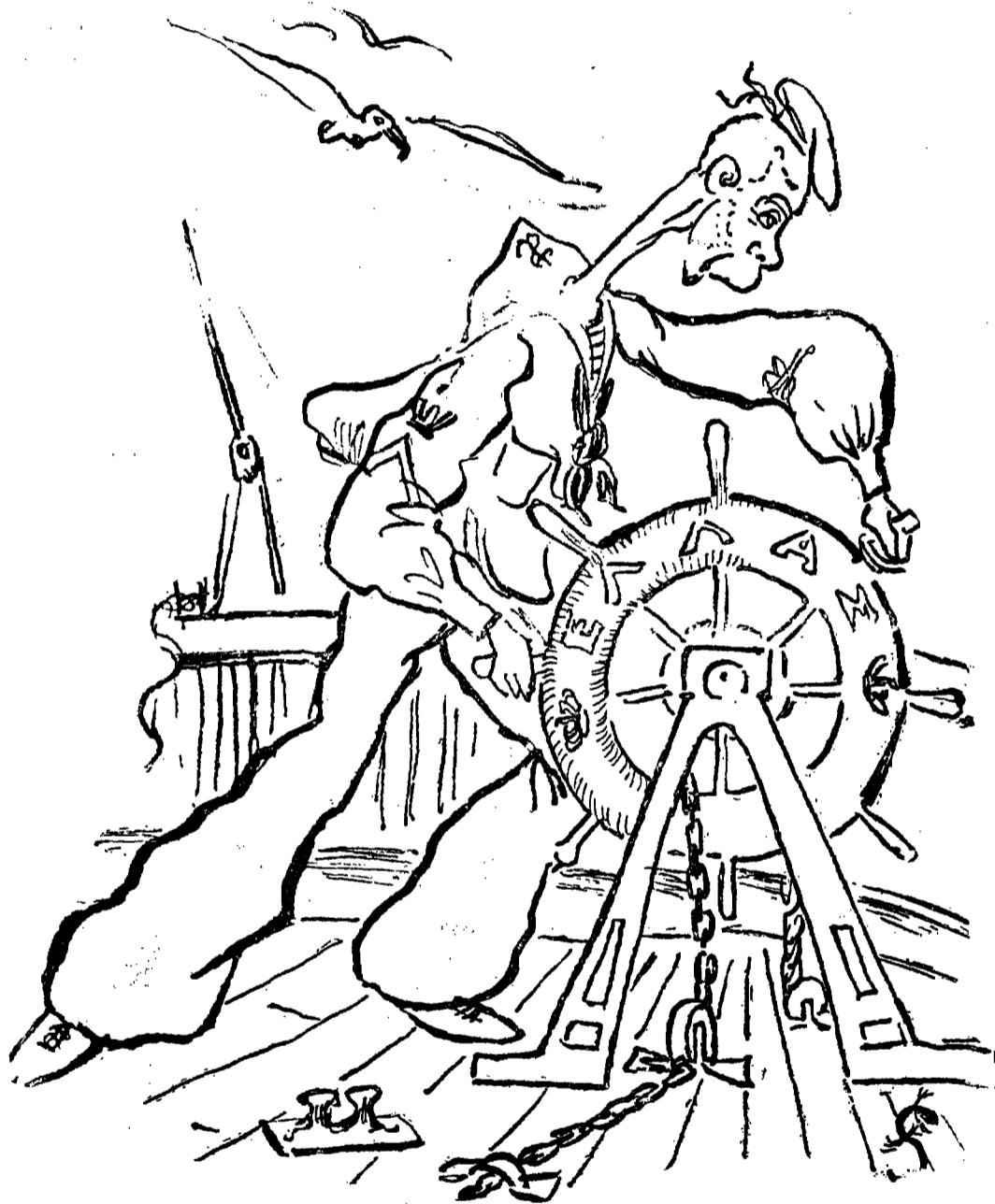
ΚΑΙ ἈΡΧΙΣΕ νὰ κλαίῃ ὁ μπεμπές κι' ἄρχισε μὲ παράπονο νὰ λέῃ:

— Καὶ οἱ φρετινοὶ μποναμάδες ψεύτικοι, σάν τοὺς περσινούς, σάν τοὺς προπερσινούς!... Τίποτε ἀληθινὸ, τίποτε γερὸ, τίποτε ποὺ νὰ βαστάῃ ἔστω και δυὸ ἡμέρες δέν θὰ μοῦ φέρουν αὐτ' οἱ καλόβουλοι μπαραμπάδες μου;

ΤΙΠΟΤΕ, ἀπολύτως τίποτε! Ἡ ἐγγχώριος βιομηχανία δέν ἄρχισε νὰ βγάξῃ τίποτε γερὸ, τίποτε ποὺ ν' ἀξίξῃ τὸν κόπο νὰ τὸ πάρῃ κανεὶς στὰ χέρια του και νὰ τὸ ὑψώτῃ ὡς σύμβολον νέας ζωῆς, στηριζομένης ἐπὶ τῆς Εὐσυνειδησίας και κατευθυνομένης πρὸς τὴν Ἀλήθειαν.

Καὶ ἡ ἀπόδειξις: Ἐνας ἀπὸ τοὺς κυρίους Ὑπουργούς, ἀπαντῶν στὴν σχετικὴν ἐρώτησιν τῆς Ἀκροπόλεως, ἔδοξαμίτισεν ὅτι ἡ μάλλον ἐπιγεγοῦσα ἀνάγκη διὰ τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος, τῆς ὁποίας τὴν ἐκπλήρωσιν ὀφείλει τὰς Ἑλλῆν νὰ εὐχαριστῇ διὰ τὸ Νέον Ἔτος, εἶνε ἡ « ἠθικὴ και ὕλική περισυλλογή ».

Ἐραῖα λόγια, κομψά, ἐκφραστικώτατα. Πῶς;



Ο ΤΙΜΟΝΙΕΡΗΣ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ

— Μὲ τὴν μπουνάτσα, καλὰ τὰ πάμει Μ' ἂν φουσίξῃ κανέναν πολεμικὸς σορόκος... βλαστήματα!...

Ἄλλα στὸ βάθος αὐτῶν, πάντοτε τὸ κενὸν τῆς μπουρμπουλίστρας.

ΠΕΡΙΣΥΛΛΟΓΗ ἠθικὴ και ὕλική. Μ' ἄλλους λόγους ὁ κ. Ὑπουργὸς παραδέχεται—και τὸ παραδεχόμεθα και μεῖς— ὅτι τὸ Ρωμαϊκὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ συντρίμμια ἠθικὰ και ἀπὸ συντρίμμια ὕλικὰ και ὅτι πρέπει νὰ εὐρεθῇ κάποιος νὰ περισυλλέξῃ τὰ συντρίμμια αὐτὰ και νὰ φτειάξῃ μιὰ παραγκούλα, ὑπὸ τὴν ὁποίαν νὰ στεγασθῇ ὁ φερόσιμος νεοελληνικὸς πατριωτισμὸς!...

Βγάξτε σεις κανένα ἄλλο νόημα ἀπὸ τὰ λόγια

τοῦ κ. Ὑπουργοῦ; Ὅχι, βεβαίως! Ἄλλ' ἡ περισυλλογὴ αὐτὴ πῶς, πότε και ἀπὸ ποιὸν, παρακαλοῦμεν, θὰ γίνῃ;

ΜΗΠΩΣ και ὁ Α. ποὺ μᾶς διευθύνει σήμερον και ὁ Β. ποὺ μᾶς διηθύνει χθές και ὁ Γ. ποὺ θὰ μᾶς διευθύνῃ αὔριον, δέν εἶνε και δέν ἦσαν και δέν θὰ εἶνε ὅλοι σκλάβοι τῆς Συναλλαγῆς;

Και μπορεῖ ποτὲ, ἐν ἀμαζούσῃ ἐπιδημίᾳ Συναλλαγῆς, νὰ γίνῃ σκέψις και νὰ ληφθῇ ἀπόφασις γιὰ περισυλλογὴν ἠθικῶν και ὕλικῶν ναυαγίων; Μπορεῖ σ' ἐπιδημίᾳ χολέρας, νὰ κάθεται

κανεὶς νὰ πονεκεφαλῆ γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ γιαιτρι-
κὸν γιὰ τοὺς κάλους ;

Τοῦ κόμματος ὑμῶν μὴ χορτασθέντος εἰσέτι,
ὑμεῖς ἀδετε ἀμανέδες περισυλλογῶν, ὧ βέλτιστοι;

ΝΕΡΟ μάς χρειάζεται και μόνον νερό ! Καλά
τὸ εἶπεν ὁ κ. Στρέϊτ.

Τὸν ἠρώτησαν :

— Ποία εἶνε ἡ μάλλον κατεπείγουσα ἀνάγκη
διὰ τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος, τῆς ὁποίας τὴν ἐκ-
πλήρωσιν ἐφείλει νὰ εὐχηθῆ πᾶς Ἑλληὴν κατὰ τὸ
νέον ἔτος ;

Κι' ἐβροντοφώνητε μίαν και μόνην λέξιν :

— Νερό !

Μάλιστα ! Αὐτὴ εἶνε ἡ μάλλον κατεπείγουσα
ἀνάγκη ! Νερό, γιὰ νὰ σβύσουμε τὴν δίψαν τῆς
φρονήσεως ποῦ κατεξήρανε τὴν ψυχὴ μας ! Νερό,
γιὰ νὰ καθαρίσουμε τοὺς λεκέδες ἀπὸ τὸ πολιτικὸν
παρελθὸν μας ! Νερό γιὰ νὰ πλύνουμε τὰ τσιμπ-
πλασμένα μάτια μας και νὰ δώμε τὴν ἀλήθειαν.

Νερό, ποταμούς νεροῦ, Μισισιπηδες και Ἀμα-
ζονίους και Δουνάβεις, γιὰ νὰ πνίξουμε μέσα σ'
αὐτοὺς τὴν Συναλλαγὴν !

Λ ΜΑΣ βρῆ τὸ 1904 με νερό ;
Μήπως μάς βρῆκε τὸ 1903 με Γνώσι ;

ΔΙΔΕΙ ὁ κ. Στρέϊτ ὡραίας, συντόμους, ἐκφρα-
στικωτάτας, σωτηρίους εὐχὰς στὸ Ἔθνος.
Τὸ δυστύχημα μόνον εἶνε ποῦ δὲν ἐκπληροῦνται
αἱ εὐχαί του.

Πέρυσιν, γιὰ τὸ 1902 εὐχήθη : Γνώσι. Και
εἶδατε δὲ μὲ πόση γνώσι ἐκλείσει ὁ σανιδοπρόβλη-
τος αὐτὸς χρόνος. Φέτος εὐχεται γιὰ τὸ 1903
νερό και νὰ εἴσθε ὑπερβέβαιοι πῶς εὐτε τὸ Θριά-
σιον δὲν θ' ἀποφασίση νὰ χύσῃ και δύο κἂν ὑφάλ-
μυρα δάκρυα γιὰ τὰ δεινὰ μας.

Τώρα τίποτε ἄλλο δὲν μένει, παρὰ ν' ἀπογοη-
τευθῆ και ὁ κ. Στρέϊτ διὰ τὴν πανηγυρικὴν ἀποτυ-
χίαν τῶν εὐχῶν του, και νὰ μάς εὐχηθῆ τοῦ χρό-
νου, γιὰ τὸ 1904: σχοινί και σαποῦνι. Ἴσως δὲ ἡ
εὐχή του αὐτὴ νὰ εἶνε και ἡ μόνη ποῦ θὰ πιάσῃ.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΠΩΣ ΝΤΥΝΟΝΤΑΙ ΑΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΓΔΥΝΟΝΤΑΙ

ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΑΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΜΕΤΑΘΗΤΗΝΑ

Θὲ ἦτο περιττὸν ἴσως μίχ νὲκ ἐφημερίς ν' ἀν-
λάβῃ και αὐτὴ καθήκοντα κηδεμονίας ἐπὶ τοῦ Βασι-
λικοῦ Θεάτρου, δίδουσα τὰς στερεοτύπους και κεντιω-
μένους πλέον συμβουλὰς περὶ τέχνης και περὶ μορφώ-
σεως ἠθοποιῶν.

Οἱ ἀνκγῶσταί τῆς θὲ ἐδικαιοῦντο, και με τὸ π-
ρακᾶνω, νὰ τὴν ὑποδεχοῦν με τὴν τυπικὴν φράσιν
τῆς οἰκονομοῦ νοικοκυρᾶς, ἡ ὁποία διώχνει τὰ παιδιὰ
ποῦ ψάλλουν τὰ κάλκντα.

— Πήγαινε ! Τάπην ἄλλοι !

Ἰνωρίζω ὅμως ὅτι ὁ «Νουμάς» ἔχει ἕνα χάρισμα
ξεχωριστό. Τὸν ἠρωτῶν—ἡ λέξις εἶνε ἡ μάλλον
ταιριαστὴ διὰ τὸν τόπον μας — τὴν ἠρωτῶν τῆς
ἀδικιλάκτου εἰλικρινείας.

Και με τὴν πεποίθησιν αὐτὴν ἀναλαμβάνω ν' ἀ-
πλώσω εἰς τὰς σελίδας του με δημοσιογραφικὴν ἀ-
κρίβειαν και ἀμεροληψίαν μερικὰ ἄτοπα, τὰ ὁποία
ἠμποροῦσαν νὰ λείψουν χωρὶς νὰ κινδυνεύσῃ οὔτε τὸ
Θεᾶτρον οὔτε ἡ τέχνη.

Πρόκειται περὶ τοῦ ζητήματος τῶν φορεμάτων τῶν
ἠθοποιῶν τοῦ Βασιλικοῦ, αἱ ὁποία δύνανται νὰ βε-
βαιώσω μεθ' ἑσκου ὅτι πολὺ γλήγορα δὲν θὰ ἔχουν
πλέον σῶμα νὰ ντύσουν, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον
ὅτι ἀπὸ φιλοτιμίας ὀρωμμενικὴν και ἐν βραχυῶ ψυχικῆς
αὐταπακνήσεως διατελοῦσαι συναπεφάσισαν νὰ ποθᾶ-
νουν ἐκ πείνης. ἄλλα νὰ πεθάνουν μέσα εἰς τὰ μετα-
ξωτὰ και τῆς νταντέλλας.

Ἡ ἱστορία τοῦ ζητήματος αὐτοῦ εἶνε πολὺ περι-
εργος και ἀξίζει νὰ τὴν διηγηθῆ κανεὶς ἐν ἐκτάσει.

Πέρυσιν αἱ ἠθοποιοὶ τοῦ Βασιλικοῦ ἐβράπτοντο, ὅπου
ἤθελε ἐκάστη.

Και ἐπειδὴ ἡ πενία τέχνης πολλὰς κατεργάζεται
κατῶρθων και ῥάπτωνται ἀπὸ ἐργάτιδας πρώτης
γρᾶμμης, τὰς διευθυνούσας τὰ φημισμένα διὰ τὸ γοῦ-
στο των ἐργοστάσια τῶν Ἀθηνῶν, πληρώνονται τὸ
τρίτον μόλις και τὸ τέταρτον τῆς τιμῆς, τὴν ὁποία
θὲ ἐδίδαν ἂν ἀπευθύνοντο ἀπ' εὐθείας πρὸς τὰ κα-
ταστήματα ταῦτα.

Ὁ λόγος εἶνε ἀπλούστατος. Αἱ ἐργάτιδες, διὰ νὰ
κερδίζουν περισσότερα, ἐργάζονται και τὴν νύκτα κατ'
οἶκον, τὴν δὲ ἐργασίαν των αὐτὴν, ἀπρηγορευμένην ἀπὸ
τὰς διευθύντριας των, προσφέρουσι πολὺ εὐθηνὰ, ὑπὸ
τὸν ὄρον τῆς μυστικότητος πάντοτε.

Ἰπῆρξαν ὅμως και ἠθοποιοὶ, αἱ ὁποία δὲν ἐρά-
πτοντο καθόλου καλὰ, παρουσιάζουσαι ἐπὶ τῆς χρο-
σιποικίλου σκηνῆς τοῦ Βασιλικοῦ, φορέματα ραμμένα
ἀπὸ τὰ ἴδια των χέρις, φρικτὰ ἰδεῖν.

Ἡ Διεύθυνσις ὡρεῖλε νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ τοῦτο χάριν
τῆς εὐπρεπειᾶς τοῦ Θεάτρου, τὸ ὅποιον ἔπρεπε βε-
βαιῶς νὰ μὴν εἶναι εἰς τὴν σειρὰν τῶν θερινῶν πα-
ραγκῶν, αἱ ὁποία ἐζήταν πάντοτε εἰς ἐντιμον φτω-
χεῖαν, μὴ ἔχουσαν οὐδεμίαν ἄλλην ὑποστήριξιν πλὴν
τῆς τοῦ κοινοῦ.

Και ἐπράξε τοῦτο ἄλλα κατὰ τὸ σῆθηες ἐν Ἑλ-
λάδι πηδῆσασα ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου εἰς τὸ ἄλλο και
ἐπὶ πλέον μὴ σεβασθεῖσα οὐδὲ αὐτὸν τὸν ἰδρωτὰ των
ἠθοποιῶν, αἱ ὁποία δὲν ἔχουν δὲ ἐκεῖ μέσα πριγκη-
πικὰς ἐπιχορηγήσεις.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ φθινοπώρου, δύο περίπου
μῆνας πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν παραστάσεων, στενόμα-
κρος πετοφᾶς ἐτοιχοκολλήθη εἰς τὸ φουκαγιὲ τῶν ἠθο-
ποιῶν.

Ὁ πετοφᾶς ἐγνωστοποίησε εἰς αὐτοὺς ὑψηλὴν ἐπιθυ-
μίαν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, ὅπως αἱ ἠθοποιᾶς
μεληθῶσι περισσότερον τῆς ἐνδυμασίας των.

Τὴν Βασιλικὴν ταύτην ἐπιθυμίαν πρόθυμοι ἤκου-
σαν πᾶσαι και προθυμότεραι ὑπεσχέθησαν νὰ ἐμφα-
νισθοῦν εἰς τοὺς ρόλους των ἕσον ἠδύναντο εὐπρεπέ-
στεραι.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ κ. Μπανιολῆ ἐνεφανίσθη
ἐνκ πρώι εἰς τὸ Βασιλικὸν χειραγωγουμένη ἀπὸ τὸν
διευθύνοντα κ. Στεφάνου.

— Εἶνε ἡ ῥάπτριά σας, εἶπεν ὁ κ. Στεφάνου πρὸς
τὰς ἠθοποιούς.

Και μετὰ τοῦτο καλέσας ἰδιαίτερος μίαν ἐκάστην
ἠθοποιὸν εἰδοποίησεν αὐτὴν ὅτι ὁ φ εἰ λ εἰ νὰ ῥάπτει-

ΕΠΙΦΥΛΑΞΙΣ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑΣ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἔτυχε νὰ γίνεταί
μικρὰ κολυμβητικὴ ἐορτὴ και τὰ ἠλεκτρικὰ τραμ ἤ-
σαν κατάφορτα ἀπὸ κόσμον.

Διερχόμεθα σιγὰ σιγὰ πρὸ τῶν καταπρασίων λό-
φων με τὰς ἐπαύλεις τὰς ὁποίας ἐθυμάζεαι και φθά-
νομεν τέλος εἰς τὸν κῆπον.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο καθρὸς και οὐδὲ ἕγνος ὑγρασίας
ὑπῆρχε εἰς τὸν ὀρίζοντα. Ἡ μαμᾶ τότε ἠθέλησε νὰ
περιπτῆσῃ ὀλίγον. Κατερχόμεθα λοιπὸν τοῦ ὀχήμε-
τος, και προχωροῦμεν εἰς τὴν μεγάλην δειδροστοιχίαν
τῶν λατκνιῶν.

Ἡ δρόσος ἦτο εὐχάριστος και ἀνεπνέομεν μετ' εὐ-
χαριστήσεως, ὅταν ἐξαίφνης συναντώμεθα με δύο γνω-
στοὺς οἱ ὁποιοὶ ἀρχίζουν τὰς φιλοφρονήσεις και μάς
συνοδεύουν εἰς τὸν περιπάτον.

Ἀποῦ περιεπατήσαμεν ἀρκετὰ, ἐγὼ ἠθέλησα νὰ
ἴδω τοὺς κολυμβητικὸς ἀγῶνας και διευθύνθημεν εἰς
τὸν περίβολον τῆς μικρᾶς ὀάσεως Μαρίας με τοὺς

πανυψηλοὺς φοίνικας και τὰ κομψὰ τῆς περίπτειρα.
Ἐβάδιζα ἐμπρὸς και εἶχα φθάσει εἰς τὴν μικρὰν
κιγκλιδωτὴν θύραν ἥτις χωρίζει ὅπως ἐνθυμείσαι τὴν
αὐλὴν τῆς ὀάσεως ἀπὸ τὴν παραλίαν, ὅπότεν συννη-
τήθημεν με τρεῖς ἀνδρας, ἕνα γέροντα και δύο νέους
οἵτινες ἤρχοντο ἀντιθέτως.

Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν με παρετήρησε προσεκτικῶς και
μόλις εὐρέθη ἔπισθεν, ἤκουσε τὴν φωνὴν του νὰ λέγῃ
ἐνθουσιασμένη κατι εἰς τοὺς συνοδοὺς του εἰς μίαν
γλώσσαν ἐντελῶς ἄγνωστον.

Βεβαιῶς δὲν ἠγνόησα τίποτε, ἀλλ' ὁ τόνος τῆς
φωνῆς, μοι ἐφάνη τὸσον ἐνθουσιώδης και θαυμαστι-
κός, κατόπιν τοῦ προτεκτικοῦ βλέμματος διὰ τοῦ ὁ-
ποίου με ἠτένισε, ὥστε ἀκουσίως ἐστράφη.

Τὴν εἶδα πράγματι νὰ με παρετήρηῃ συγκεκριμε-
νίως, και ἐστραμμένως πρὸς τὸ μέρος μου.

Ἐμειδίασα ἀκουσίως.

Ὁ εἰλικρινὴς ἐκείνος ἀποθαυμασμένος πρὸς τὸ τα-
πεινὸν μου ὑποκείμενον ἐκ μέρους ἐνὸς ἀγνώστου, δὲν
κρύπτω ὅτι με ἐκολάκνευσε.

Ἐξηκολούθησα τὸν δρόμον μου, δὲν ἠδυνήθηκα ὁ-
μως εἰς τὴν καμπὴν νὰ ἐμποδίσω τὴν περιέργειάν
μου και νὰ μὴ στρεφῶ ἄπαξ ἔτι εἰς τὴν διεύθυν-
σίν του.

Ἐἶχε προχωρήσει μετὰ τῶν συντρόφων του ὀλίγα
ἔτι βήματα, ἀλλὰ ἴτακτο ἤδη πάλιν ἀκίνητος και

με περιέβαλλε με βλέμμα τὸσον εἰλικρινὸς συμπα-
θεῖας, και τὸσον θαυπευτικόν, ὥστε...συνεκινήθη.

Ἐἶλα ἂν θέλησ, κακὴ Αἰμιλίαι, ἐν τούτοις σοῦ γρά-
φω τὴν ἀλήθειαν, ὅπως τὴν ἠσθάνθη.

Ἀπὸ τῆς ἐξέδρας ἐρριψα πάλιν ἐν βλέμμα χωρὶς
νὰ φείνωμαι και εἶδα τοὺς τρεῖς ἀνδρας νὰ ἴστανται
πρὸ τῆς εἰσόδου συνομιλοῦντες· βεβαιῶς θὰ ἐξηκολού-
θουν λαλοῦντες τὴν ἴδιαν παραδόξον γλώσσαν διότι
οἱ παρερχόμενοι ἐστρέφοντο και παρετήρουν περιέρ-
γως.

Ἦσαν κομψῶς ἐνδεδυμένοι βαθύχρου ἐνδυμασίαν,
οἱ δὲ δύο νέοι ἐφείνοντο φερόμενοι μετὰ σεβασμοῦ
πρὸς τὸν γέροντα, ὅστις ἐβάδιζε ἐν μέσω αὐτῶν.

Ὁ ἦρως μου ἐν τούτοις ἔστρεφε συχνάκις τὸ πρό-
σωπον πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐξέδρας ὡς νὰ παρεκκοι-
θεῖ μετὰ δυσθυμίας τοὺς συντρόφους του.

Τέλος ἐπέβησαν τοῦ ἠλεκτρικοῦ τραμ και ἀνεχώ-
ρησαν διὰ τὴν πόλιν.

Βλέπειαι ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶνε πράγματα συνηθέστατα
τὰ ὁποία δύνανται εἰς τὸν καθένα νὰ συμβῶσι.

Ἐν τούτοις δὲν γνωρίζω πῶς ἡ ἐντύπωσις μου
ἔμεινε ἐπίμονος και καθ' ὄλον τὸ διάστημα τῆς ἐορ-
τῆς τὴν ἐσκεπτόμενην ἀκουσίως.

Ποῖοι νὰ ἦσαν αὐτοὶ οἱ ξένοι ;

Αἱ φυσιογνωμίαι των ἦσαν ἐντελῶς ἄγνωστοι ἀλλ'
ὄχι και ξενικαί.

ται εις τής κ. Μπκνιολη, ήτις αναλαμβάνει και την προμήθειαν των απαιτούμενων υλικών.

Ωστε δε εις εκάστην ποσόν πιστώσεως, αναλόγως των παραστάσεων, εις τās όποιās ειχε μέρη, από 500 μέχρι 3,000 δραχμών.

Και ούτω ή κκ Μπκνιολη χειροτονήθη επίσημος ράπτρις του Βκσ. Θεάτρου ετοιμάζουσα φορέματα διά τās ήθοποιούς, χωρίς να έρωτα κάποτε διά τώ γούστο των, μεταχειριζομένη ως υλικά τās περισεύματα εκ των άλλων της έργασίων, χωρίς να δέχεται ποτέ να τής δώσουν υλικά αϊ ίδιαι, και πρό πάντων χωρίς να διδη λογαριασμών πίστον κοστίζει εκαστον φόρεμα, αναβάλλουσα εις τώ τέλος του έτους την εκκαθάρισιν των πιστώσεων.

Δι' αυτά όμως τās φορέματα, διά τās πιστώσεις αυτές, γίνονται κρητήσεις εκ του μισθού των ήθοποιών και ό προϋπολογισμός εκάστης εξ αυτών εινε πάντοτε ανισοσκελής, παρουσιάζων περισσότερα έξοδα ή έσοδα.

Μία ήθοποιός του Βκσιλικού, ή όποια έχει 200 δρ. κατά μήνα, πληρώνει:

Ένενηκόντα δραχμάς κατά μήνα απέναντι τής πιστώσεως της ράπτρις.

Τριακόντα δραχμάς κατά μήνα διά τών λογαριασμών της υποδηματοποιού.

Μικρά δρχμάς διά κάλτσες, κορδελίτσες και τās άλλα δύο μικράμιν πράγματα, τās όποιās εινε εν τούτοις απαραίτητα.

Δεκαπέντε δραχμάς διά παύδα κ. λ. π. υλικά της παραστάσεως.

Και έχει ό Θεός.

Η ήθοποιός λοιπόν αυτή, την όποιαν χειροκρατείτε, κίσει στην κατοικίαν ή όποια επιτυχάνει εις τούς ρόλους της, ή όποια ντύνεται καλά και εις την όποιαν κάμνετε άποτε παρατηρήσεις, διά μικράν έλλειψιν των απαιτήτων της, έχει διά την συντήρησιν της κατά μήνα 15 δραχμάς, αϊ όποια δέν λέγει τις ύπερβολικά βεβαίων ότι εξαρνίζονται προς πλήρωσιν γάμου δύο άνγκών της ήθοποιού, χωρίς να περισεύση πεντάρα διά την συντήρησιν της γυναικός, ή όποια πρέπει να τρώγη όπωσδήποτε διά να μπορεί να περική 10 ώρας την ημέραν εις απογευματινάς και έσπερινάς παραστάσεις, και να κάμνη πρόβα άλλας τούσας.

Μη λησμονώμεν όμως και τώ τελευταίον. Τās φορέματα αυτά, εις τās όποιās νταντέλαι 20 λεπτών λογαριάζεται προς 3 δραχμάς τών πήχυν—

όπως μόνον εις τās φιλανθρωπικās άγοράς συνέβαινε μέχρι τούδε — τās φορέματα αυτά τās προερχόμενα εκ της διαχειρίσεως των χρημάτων πτωχής ήθοποιού από την κ. Μπκνιολη, τί θά γίνουν όταν ή ήθοποιός αποφασίζουσα να φάγη θελήση ν' αποχωρήση του Β. Θεάτρου;

Διά να εξοφληθούν 2.000 δραχμάς με 90 δραχμάς κατά μήνα πρέπει να παρέλθουν 22 μήνες. Και κατά τώ διάστημα αυτό ή ήθοποιός θά χρειασθη 4.000 δραχμών διά νέα φορέματα.

Εις την έρώτησιν, άπαντα ή Διεύθυνσις: — 'Η ήθοποιός αποχωρούσα θά παρακληθήνη μεθ' έκυτής φορέματα τούσας άξίως, όστιν αντιπροσωπεύουν αϊ γενόμενα εις τών μισθών της κρητήσεις.

'Αλλά, κ. Στεφάνου, έπε τράπη ποτέ εις την ήθοποιόιν αυτήν να συμφωνήση με την ράπτριά της διά την τιμήν του φορέματος, τώ όποιον πληρώνει με τās κέρδη της έργασίας της;

'Εδώσθε προσοχήν ποτέ, κ. Στεφάνου, εις την ήθοποιόιν, την παραπονουμένην ότι μεταχειρίζονται υλικά των σκουπιδιών διά τώ φόρεμά της;

Γνωρίζει καν ή ήθοποιός, κ. Στεφάνου, πόσον κοστίζει τώ φόρεμα, τώ όποιον φορεί;

Γνωρίζει πόσα ύπολείπονται από την πίστωσιν, την όποιαν τής άνοιζατε και πόσα έξώδευσε;

'Όχι!!!

'Η Α. Μ. ό Βκσιλεύς εινε ένθουσιασμένος, πληροφοροϋμιν, έφέτος διά την χάριν, διά τώ γούστο, διά την πολυτέλειαν, με την όποιαν ένδύονται αϊ ήθοποιοί του.

'Η Α. Μ. ό Βκσιλεύς πλέον ή άπαξ συνεχάρη τās ήθοποιούς διά την τουκλέτα των.

'Ηρώτησεν όμως ό Βκσιλεύς ποτέ μίαν ήθοποιόιν πώς ζή εργαζομένη εν τώ θεάτρω του;

Την ήρώτησε αν λιποθυμή ή όχι εξ άστίας μετά τώ τέλος εκάστης παραστάσεως, διότι δέν έχει τās μέσας της δικίτης και της συντηρήσεως, την όποιαν μία καλλιτέχνις κοπιάζουσα πρέπει να έχει;

'Ας τώ έρωτήση και θά μάθη.

A. X.

ΠΕΡΣΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Σκότισε ό χωριάτης ένα λαγό και τών πήγε του Χόντζα. 'Ο Χόντζας τόν εύχαρίστησε και τόν εκράτησε και στο τραπέζι. 'Εφάγανε μαζί το λαγό. —'Υστερ' από μία εβδομάδα, δέξου τον πάλι τόν χωριάτη. —'Ποιός είσαι; —Είμαι, Χόντζα μου, ό άνθρωπος που σου έφερε τόν λαγό. 'Ο Χόντζας τόν περιποιήθηκε και πάλι. Τού έκαμε και δεύτερο τραπέζι.

'Ο γέρον ώσει εξήκοντα έτών με ψυχράν γενειάδα ήλιακής και σαρκός δέν έρχινατο να ήτο πκτήρ των.

'Ο τρόπος μεθ' ου τώ έφείναντο ειχε κάτι τώ άνωτερον τού συνήθους σεβασμού προς πατέρα, μάλλον συμπεριφορά αξιωματικών προς τών συνταγματάρχων των.

'Ο εις των δύο άλλων ήτο εύταμος και ροδοκόκκινος με κρητηνών μύστακα, ό δέ ήρωας μου λεπτός, μελαγχροίνος και με εκφραστικούς οφθαλμούς.

Εύμορφος; ή μ' έρωτήσης.

Αϊ... εύμορφος ήσω; όχι, άλλ' εξ εκείνων των φυσιογνωμιών αίντινες έχουσιν επ' αυτών την στραγγιδα της έσωτερικής ζωής, την ψυχικήν εκείνην έκφρασιν ήτις φωτίζει και διακρίνει τώ πρόσωπον.

'Τέλος πάντων τόν έσκαπτόμην! με την πίστιν μου!... όπως θά έλεγε ό Θεός.

'Επιστρέψαμεν βραδέως εις την οικήν μας τής όδοσ Μονκκνισιέ, ένθ έγώ ένώπιον τού μαγικού πανοράμματος τού λευκού 'Αλγερίου τώ όποιον εξήπλωτο εν μέσω τού πρσίνου των λήφων και τού άπκαλου κυανού της θλάσσης, έσκεπτόμην ποίος ήδύνατο να εινε ό συμπαθής εκείνος ξένος, όστις εύρε εις τώ βάθος της ψυχής του τόν αυτόβρομητον εκείνον θυμασμών δι' έμέ.

'Όλη ή έπομένη διήγησε ως συνήθως, μόνον δε περιήν έσπερην έπειδή ήτο ήμερα μουσικής εις τώ πάρ-

κων Μπρεσσίν, ό Θεός προσεφέρθη να με οδηγήση.

Οί κκοί μς Ζουάβοι εν μέσω των ήλεκτρικών και τού περιποτούντος κύμου άνέκρουον γοργά τεμάχια Γαλλικής μουσικής, διεκρίνοντο δε εν μέσω τού πλήθους οί ξένοι κνύται με τών ταλαντευτικών βηματισμών των, παρατηρούντες περιέργως τόν κόσμον και τās στολās των Ζουάβων και των σπαχήδων.

Έχουμεν ήδη άρκετήν ώραν εκεί και ό Θεός κέτι μου έλεγε περί Σαχάρρας και Τουαρέγων, όταν εξάίφνης διακρίνω τόν ήρωά μου καθήμενον μεθ' ενός άλλου πλησίον της εξέδρας, και παρατηρούντα άφρημένον την κίνησιν.

Δέν με ειχε βεβαίως διακρίνη, από καιρού δε εις καιρόν εκλινε προς τόν σύντροφόν του τώ άνεκόινου καμίζιν παρατήρησιν και εξηκολούθει παρατηρών τόν περερχόμενον κόσμον.

'Ησθάνθην τότε τούση παραδόξον συγκίνησιν, όποτε δέν ήννόησα γρυ εξ όσων εξηκολούθει ό Θεός να λέγη, εκίνουον δε την κεφαλήν μόνον ώς να συνεφωνούν πληρέστατα προς τās ιδέας του.

Κατ' εκείνην την στιγμήν τόν είδα να χαιρετά, και άντελήθην ότι οί παρερχόμενοι ξένοι κνύται τόν έχιρτέων στρατιωτικός.

'Ητο βεβαίως ξένος αξιωματικός τού κνυτικού. Κέτι τώ παραδόξον ένέπηλησεν εύχαριστήσεως την

'Πέρασαν λίγες μέρες και παρουσιάζονται στο σπίτι του Χόντζα καμμία δεκαριά χωριάτες ζητούντες φιλοξενίαν.

—Και σεις ποιοί είσθε;

—Είμαστε οί γείτονας του ανθρώπου που σάεφερε τώ λαγό! Περνάνε μια δυό ώρες, άλλοι πάλι, περισσότεροι από τούς πρώτους, όλόκληρον σχεδόν τώ χωριό.

—'Αμ' έσεις, λέγει ό δυστυχής Χόντζας.

—'Εμεις, Χόντζα μου, είμαστε οί γείτονας των γειτόνων του ανθρώπου που σου έφερε το λαγό!!

—Δός τους άπο ένα ποτήρι νερό! διατάσσει ό Χόντζας τούς ύπηρέτας του.

Οί χωριάτες εκύτταζαν ό ένας τον άλλον με άπορίαν. —Μπρί! τούς λέγει ό Χόντζας χαμογελώντας. Αυτό που σας τρατάρισα εινε ή σάλτσα της σάλτσας του λαγού!...

ΣΑΛΑΗ

Η ΠΡΩΤΗ ΑΝΑΓΚΗ

Στην πρωτογονιάτικη έρώτησι της 'Ακροπόλεως: «Ποία είναι ή μάλλον κατεπείγουσα ανάγκη διά τώ 'Ελληνικόν Κράτος κτλ.» ό ποιητής κ. Παλαμάς έδωσε την εξής άπάντησιν:

—'Η ανάγκη ή «μάλλον κατεπείγουσα» θά ειταν κάποιο στρατιωτικό δυνάμωμα. Μικροί, με να μας συλλογίζονται κ' έμας.

Στρατιώτες. 'Ομως γις να ειναί τώ δυνάμωμα όχι μηχανικό και απέξω μόνο, αλλά μέσα στο αίμα μας ριζοθεμελιωτο, πρώτα θά μας χρειάζωνταν ά ν θ ρ ώ π ω ν άπόγνημα.

Και τούς ανθρώπους θά μας τούς έδινεν ή Παιδεία.

'Η Παιδεία στυλωμένη άμέσως από τās πρώτα του σκολειού μαθήματα, όχι στην άστόχαστη καταφροσύνη, αλλά στο σοφώ δουλεύμα της εθνικής γλώσσας. Τής γλώσσας τού κλέφτικου τραγουδιού και τού Σολωμού. Τής μίμης και της μόνης που θά μας φέρη πιά σιγά στην άθάνκτην αρχαιότητα κρητώντας μας νέους πάντα.

Γιατί σωστή γλώσσα θά πη σωστός νοός.

Την παραπεταμένη Στχτοπούτα δέομαι και τώ Κράτος να γνωρίση πώς ειναί ή Βασιλοπούλα, και να την ύψωση στο θρόνο που ταιριάζει.

Δέομαι κάποιο άλλο αλφαβητάρι ν' άνοιχτη εμπρός στα μάτια του σημερινού παιδιού, τού αύριανού πολιτη.

Δάσκαλος να γίνη ό Ποιητής.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Οί κ. κ. Συνδρομηταί του «Νουμά» πρέπει να λαμβάνουν τώ φύλλον κάθε Πέμπτην και Κυριακήν μέχρι της μεσημβρίας, τώ βραδύτερον. Πάσα δε τυχόν επί πλέον βραδύτης, παρακαλουμεν, ν' αναγγελεται εις τώ γραφείον μας Διά την επί μίαν όλόκληρον ήμέραν βραδύτητα της διανομής τού πρώτου φύλλου, δια την όποιαν ποσώς δέν εύθυνόμεθα, αιτούμεν παρά των κ.κ. Συνδρομητών μας βαθυτάτην συγγνώμην.

καρδίαν μου, ότι ό ήρωας μου ήτο αξιωματικός, και κνυτικός.

Περιέργον! τί ήδύνατο εν τούτοις να ένδικεφέρη έμε έν ό τυχαίος αυτός παραδίτης της χθές ήτο αξιωματικός ή όχι;

Μήπως καθημερινώς δέν ήρχυτο ή έφρευγον εκ του λιμένος μας τότε ξένα πολεμικά; και μήπως ήδύνατο τις να ύποβήση, ότι εν ειδύλλιον μετά τινος των αποδημητικών αυτών πτηνών ήδύνατο να έχη σοβαροτέρας συνεπειάς.

'Εκ τούτοις εξηκολούθουν να παρατηρώ περιέργως και τās μικροτέρας κινήσεις του, και τās μικρότερες μειδιάματά του, και έδυσφόρου, και έθύμων ενδομύχως, ότι δέν έστρεφε προς έμέ τώ βλέμμα του.

Τί θά εκάμνε άρα γε έν μ' έβλεπε; ..

Κατ' εκείνην την στιγμήν μερικοί γνώριμοι τού θείου έπλησίσακν να μας χαιρετίσουν, μεταξύ δ' αυτών και ό άνυπόφορος εκείνος ύπολογαγός ό όποιος εξηκολούθει να έρωτοτροπή άηδέστατα.

Περιττόν να σας ειπω ότι έλαχίστας λέξεις ήκουσαν από τās χείλη μου.

Οί κνύται ως και αυτός ήσαν μελαγχροίνος και ήλινακείς, έφερον λευκόν μικρόν πιλίκιον, ή δε ταινία των έφερε γραμματά τās όποιās δέν ήδύναμην να άνγκνώσω.

Μήπως ήσαν Ρώσοι; (Ακολουθεί)

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ - ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4

Αθήναι 5 Ιανουαρίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΟΙ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΕΣ

οί Αθηναίοι και οί Πειραιώτες αστυφύλακες, θα ξιπασθούν αν τύχη και διαβάσουν...

Ο εξωραϊσμός των αστυφυλάκων και ο εξωραϊσμός των ήθοποιων του Βασ. Θεάτρου...

Έχουν και αυτοί, ως αί ήθοποιοι, την κ. Μπανιολή των με τή ν έπουσιώδη διαφοράν...

Υπεχρεώθησαν λοιπόν οί Αστυφύλακες να ντυθούν στον Πειραιά και να παραγγειλούν...



Ο ποιητής του "Ονειρου φθινοπωρινής εσπερας"

βερρεσέ! Για τὸ κράνος τὸ ἴδιο! Για τὰ παπούτσια τὸ ἴδιο! Καὶ βερρεσέ πάντοτε!

Κι' ἀρχίζουν ἔπειτα αἱ μυνιαῖαι κρατήσεις. Τόσα γιὰ τὴν στολήν, τόσα γιὰ τὴν μανδύα...

Βλέπετε, ἠθοποιοὶ καὶ αστυφύλακες ὑποχρεοῦνται νὰ παίξουν τὸν ρόλον τοῦ ἀσυνέτου νεανίσκου...

Αστυφύλακες με κράνη, με ἄσπρα γάντια καὶ με στολές καινούργιες, εἶνε ὠραῖο νὰ βλέπη κανένας...

Καὶ ὅταν ὁ μὲν μισθὸς τῶν Αθηναίων αστυφυλάκων δὲν ὑπολογίζεται εἰς στερελίνας...

ἔχειὸ καθένας τὸ δικαίωμα νὰ λέγη ὅτι ἠθοποιοὶ καὶ αστυφύλακες ὑποχρεοῦνται νὰ γαποῦν τὴν πολυτέλειαν...

ΕΝΑΣ ΛΟΓΟΣ

ὁ σπουδαιότερος ποῦ πρέπει νὰ πείσῃ τὸν κ. Δηλιγιάννη νὰ ἐπιμείνῃ στὸ μονοπώλιον τῶν διδασκτικῶν βιβλίων...

Ζημιώνονται οἱ ἄνθρωποι, καθισταμένοι τοῦ μονοπωλίου. Αὐτὸ δὲν τὸ ἀρνείται κανεὶς. Ἀλλὰ ζημιώνεται καὶ τὸ Κράτος.

Τὸ λέγουν, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἀποδεικνύουν οἱ κ. κ. Ἐκδόται. Διότι ἡ ἀπόδειξις εἶνε ὀλίγον δύσκολος...

Πιθανὸν τὸ Δημόσιον νὰ μὴ κερδίσῃ πολλὰ, ἀφοῦ θὰ περιορίσῃ — καθὼς λέγουν καὶ στὸ ὑπόμνημά τους — τὸν ἀριθμὸν τῶν διδασκτικῶν βιβλίων.

Οἱ κ. κ. Ἐκδόται δίδουν οἱ ἴδιοι τὸ σπουδαιότερον ἐπιχείρημα ὑπὲρ τοῦ μονοπωλίου με τὸ ὑπόμνημά τους.

ΤΟ ΔΩΔΕΚΑΜΗΝΟΝ

τὸ ὅποιον ἐκόσμησε τοῦ προχθεσίου φύλλον μας τὴν πρώτην σελίδα, ἤρρεσε πολὺ, παραπολὺ, καὶ διὰ τὴν προοπτικὴν τῶν θεμάτων του καὶ διὰ τὴν εὐσυνείδητον ἐκτέλεσιν των.

ΔΙΚΑΙΟΤΑΤΗ

ἡ ἀπονομὴ τῶν χαρίτων εἰς τοὺς καταδικους οἱ ὅποιοι ἐχτίκιασαν μέσα στὰς Ἑλληνικὰς φυλακάς.

Θὰ ἦτο ὁμως ἄξιος περισσοτέρων συγχαρητηρίων, εἴτε αὐτὸς, εἴτε ὅποιοσδήποτε ἄλλος ὑπουργὸς τῆς

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΠΗΦΥΔΑΣ

1

G. D' ANNUNZIO

ΟΝΕΙΡΟΝ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΠΟΙΗΜΑ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΚΩΣΤΑ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

Διὰ τὴν ἀπὸ σπουδ. διδασκτικῶν π.λ.ν. καὶ ζήτησιν ἅ ἄξιον τῆς Διοσφ. τοῦ Νουμαῖο

Πρόσωπα

- Ἡ Δούκισσα χήρα Γραδενίγια. Ἡ θαλαμηπόλος Πεντέλα. Ἡ μάγισσα τῆς Σκλαβονιάς. Οἱ κατάσκοποι.

Οἶκημα Ἐνετοῦ πατρικίου, παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ Μπρέντα, δοθὲν ὡς κληρονομία παρ' ἑνὸς τῶν τελευταίων Δογῶν εἰς τὴν Γαληνοτάτην χήραν ἧτις διαμένει εἰς τὸ μέρος τοῦτο ὡσεὶ ἐξόριστος.

Ἡ θαυμασία αὐτῆ ἐναέριος κλίμαξ στέφεται ἀπὸ μίαν στοάν (loggia), κρυπτομένην ὑπὸ τοῦ καμπυλώματος τῆς

ἀψίδος, ὁποθεν διακρίνεται ὁ κήπος, ὁ ποταμὸς καὶ ὁ μακρυνὸς κάμπος. — Κάτω, πρὸ τῆς θύρας, εἶνε ἐν διάστημα ἐλεύθερον, εἶδος τι ἀσκηπικοῦ προδόμου, κοσμομένου με ἄγαλάματα λυχνίας, διαδρόμων ἔδρανα, τάπητας καὶ χωριζόμενον ἀπὸ τοῦ κήπου διὰ κιγκλιδωμάτων ὑποστηριζόντων παραστάδας ὅπου εἶνε προσηρωσμένοι μεγάλοι φανοὶ χρυσοῦμενοι, οἵτινες εὕρισκοντο ποτὲ εἰς τὴν πρῶσαν τῶν γαλερών.

Αἱ κιγκλίδες, ὅμοιαι με τὰς περιβαλλούσας τοὺς τάφους τῶν Σκαλεγέρων ἐν Βερωνῇ, εἶνε ἐξεργασμέναι ὡς λεπτός δικτυωτὸς θώραξ, κομφαὶ ὡς ἐργόχερα.

Διὰ μέσου αὐτῶν διακρίνεται ὁ ἀπέραντος κήπος ἡδονῆς καὶ μεγαλείου: παχθεὶα μάζα ἀχρῶν φύλλων, ἀπανθισμένων ἀνθέων, καρπῶν ὑπερωρίμων, οἱ ὅποιοι κλίνουν πρὸς τὸν ποταμὸν με τὴν ἐγκατάλειψιν πλάσματος ἡδονικῆ καὶ κουρασμένου, γυρμένου πρὸς ἐν ἀτόπτρον ὅπου παρατηρεῖ τὴν τελευταίαν λάμψιν τῆς γηραλέας καλλονῆς του.

Παχθεὶα σύννεφα, ἀκίνητα καὶ μαρμαίροντα, ὅμοια με καταςκευάσματα ἐξ ἠλεκτροῦ, ἐπικρέμανται τῶν ἐκ ζυγίων δενδρσοτοιχιῶν, τῶν ἐκ πευκῶν θόλων, τῶν ἐκ κυπαρίσσων τόξων. Παντοῦ ἐν τῇ σιγῇ ἔχει χυθῆ ἡ ἀγωνία τῆς προσδοκίας.

Ἡ δούκισσα χήρα Γραδενίγια εἶνε ὀρθία, με τὴν ὄψιν πρὸς τὸ κιγκλιδωμα, ὅπου ἀνακατεύονται με τὰ μαῦρα πλέγματα τὰ χλωμά καὶ κατὰφορτα ἀπὸ δακτυλίδια χέρια τῆς, ἐν τῇ μανιωδῇ ἀνυπομονησίᾳ τῆς προσδοκίας. Ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ συσπωμένου τούτου σώματος, τὸ στήθευον πλέγμα λυγίζεται καὶ ταλαντεύεται. Τότε ἡ Δούκισσα καλεῖ πρὸς

τὸν κήπον· ἡ στάσις τῆς ὁμοιάζει με στάσιν ζώου συλληφθέντος εἰς τὰ δίχτυα.

Γραδενίγια (με βραχνήν καὶ ἐξηγριαμένην φωνήν)

Λουκρητίξ! Ὁρδέλξ! Βαρβάρξ! Κατερίνα! Νέρισσα!... Οὔτε μία δὲν ἐπιστρέφει, καμμία!... Λουκρητίξ! Κατερίνα!...

(Ἐν παροξυσμῷ ὀργῆς κινεῖ τὸ κιγκλιδωμα τὸ ὅποιον ταλαντεύεται καὶ τρίζει. Ἀσθμαίνουσα στρέφεται καὶ περιπατεῖ γύρω με βλέμμα πλανώμενον. Ἀναιμική, γίνετα ἄκαμπτος, ὡσάν νὰ ἐπρόκειτο νὰ παραδοθῆ εἰς φρενητιώδη σπασμὸν ἄλγους καὶ μανίας. Κάμνει βήματα τινα πρὸς τὸ ὑπόβαθρον μιᾶς Ἀφροδίτης ἐξ ὀρειγάλου σχεδὸν μαύρου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὕρισκεται ἀργυροῦν ἀτόπτρον, τὸ ὅποιον αὐτὴ ἀρπάζει. Ἐπὶ τινας στιγμὰς παρατηρεῖ ἐν αὐτῇ τὴν εἰκόνα τῆς, κατόπιν τὸ ἀφήνει νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ τάπητος με εἶδος τις φρίκης. Διευθύνεται πρὸς τὸ κιγκλιδωμα τῆς κλίμακος καὶ κράζει.)

Πεντέλα! Πεντέλα! Ποῦ εἶσαι; Τί βλέπεις; Ἀποκρίσου!

Πεντέλα (ἀπὸ τοῦ ὕψους χωρὶς νὰ φαίνεται.)

Μίαν λέμβον εἰς τὸν Βρένταν, σημαιστολισμένην, γεμάτην ἀπὸ μουσικούς... Ἡ λέμβος πλησιάζει... Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἐκείνη. Ἡ Γαληνοτῆς σας ἀκούει τὴν μουσικὴν; (διὰ μέσου τοῦ κήπου φάνει ὡς κύματα μουσικῆ μεμακρυσμένη.—Διακοπή.) Ἄλλη μία λέμβος ἀκόμη. Ἄλλη μία!... Ἄλλη μία ἀκόμη! Τέσσαρες πέντε, ἐξ λέμβοι, σημαιστόλιστοι ὄλοι, γεμάται

Δικαιοσύνης, πού θά είχε τό κουράγιο ν' άνοιξη ένα πρῶτ' όλας τās φυλακās του Κράτους και νά 'πή στους φυλακισμένους :

— Πηγαίνετε, χριστιανοί μου, άφού τό Κράτος δέν έχει φυλακās τής ανθρωπιās γιά νά σας φυλάξη ! 'Όταν στην θέσι των μολυσμένων έστιών, πού λειτουργούν σήμερα, ιδρυθούν φυλακκι και όχι ανθρωποκτονεία, σας μαζεύομεν και πάλιν. 'Επί το παρόντος είναι άρκετή και μάλλον φιλόανθρωπος ή Καρκινολα, γιά τους κατὰδικαζόμενους εις θάνατον ! . . .

ΕΝΑ ΚΟΜΜΑΤΑΚΙ

άκομη των τελομένων οπισθεν των παρασκηνίων του Βασ. Θεάτρου, μās απεκάλυψεν ό φίλιτατος Διευθυντής του «Ν. Αστειω» κ. Κακλαμάνος με μίαν— μικρούλαν τό δέμας, άλλα κρατερών μαχήτριαν και πολλά φλουρούσαν έν τώ κενώ των γραμμών έπιστολήν του, δημοσιευθείσαν στην προχθεσινήν «Εστία».

'Η «Εστία» είχε γράψει ότι κάποιον έργον ετοιμάζει ό κ. Κακλαμάνος για τό Βασ. Θεάτρον. 'Αμέσως δέ τίν έπομένειν, άπεστάλη προς την «Εστία» ή έξής έπιστολή προς δημοσίευσιν :

«'Αγαπητέ φίλε,

'Η πληροφορία τής «Εστίας» δέν είναι άνακριτής. 'Εγγραφα πράγματι ένα δράμα. 'Αλλ' οι δικαστικοί κλητήρες μου είναι πρόσωπα πολύ αντιπαθή. 'Αμα ένεφανίσθησαν εις τον φιλολογικόν όρίζοντα τό δέκοψα, και εξακολούθω άποκλειστικώς, μαζί με τους άγαπητούς συναδέλφους, τό άτελείωτον έφημεριδογραφικόν δράμα.

2 'Ιανουαρίου 1903

όλωσ σός
Δ. Κακλαμάνος».

Τώρα πώς ένεφανίσθησαν και διατί ένεφανίσθησαν οι δικαστικοί κλητήρες στον φιλολογικόν όρίζοντα, θά τό μάθετε στο προσεχές φύλλον του «Νουμά» όπου θά έχετε και την συνέχειαν των παρασκηνίων του Βασ. Θεάτρου.

ΕΠΙΤΥΧΗΣ

ό διορισμός του κ. Χ. Σοφικνού ως Νομάρχου Εύβοίας. 'Αρχικός δικαστικός και διοικητικός υπάλληλος, άκέραιος τον χαρακτηρίζα και μελίχιος τους τρόπους, διεκρίθη παντού όπου έως τώρα υπηρέτησε, κατώρθωσε δέ και τό καθήκόν του νά εκπληροί θρησκευτικώς και παρ' όλων ν' αγαπάται.

Διά τον διορισμόν του κ. Σοφικνού, ό οποίος παρ' των φίλων του άποκαλείται Πανελλήνιος μπαρμπάρας, είναι κατενθουσιασμένος και ό «Νουμάς» κατ'αρχάς; Άλλοτε παρ' αυτού ευμενώς εις την άπειροπληθή χορείαν των άνεψιών του.

ΕΘΝΙΚΗ

ή άποστολή του κ. 'Αραμ, έθνικιστή. 'Όχι μόνον καλλιτεχνική. 'Ο καλλιτέχνης μās ένθουσιάζει άλλα και ό πατριώτης μās συγκινεί. Δώτι ό κ. 'Αραβαντιός, ό οποίος ως 'Αραμς κατέστησε γνωστόν και συμπαθές στην Εθρώπην τό νεοελληνικόν τραγούδι,

Γραδενίγια.

Κατέβα, Πεντέλα. 'Ελα, έλα νά με βοηθήσης ! Πειθάνω !... 'Η καρδιά μου... ή καρδιά μου... ραγίζεται, ή καρδιά μου !

'Ακουμβούσα εις την φλιάν τής θύρας πιέζει τό στήθος τής με τās δυο χείρας τής. 'Από μακρὰ εθάνει ή μουσική των επιβιβασμένων. 'Από τό κιγκλίδωμα τής κλίμακος φαίνεται κατεργασμένη ή θαλαμηπόλος, τής οποίας ή εσθής ταρασσομένη από τό γοργόν τρέξιμο περιβάλλει τό πρόσωπον όταν δια κλημού περέρχων. 'Η Πεντέλα απεύδει εις βοήθειαν τής τελημιμένης και την υποβαστάζει μεταξ' των βραχιόνων τής.

Πεντέλα.

'Α ! 'Ιησού Χριστέ, σώσε την από τό κακόν αυτό !

Γραδενίγια. (έν άτονία).

'Ακους, κισθάνεσαι την άναπνοήν μου ; Είνοι σαν νά πεθάνω φαρμακωμένη. Τά χείλην μου — άλήθεια ; — δέν έχουν πειά χρώμα. Τά μάγουλά μου είναι

άπένησε δικαιώματα επί τής εγγνωμοσύνης μας, άφού ήγωνισθή με τό πολύτιμον τάλατον πού τον επροίκισεν ή φύσις, ν' άποδείξη στον κόσμον ότι υπάρχει μία 'Ελλάς ζωντανή με ποιήσιν και με τραγούδι δικό τής, με δικήν τής ζωήν, και όχι μία δοτεοθήμη προγονικής ευκλείας, όπως την φαντάζονται οι περισσότεροι ξένοι.

'Όπως έξυπηρετεί την έθνικήν ιδεάν ό κ. 'Αραμς με τό τραγούδι του, όπως την έξυπηρετήσεν ένας Πανώσ με την σοφίαν του και όπως θά την έξυπηρετήσιν αθροιν μεθαύριον ένας άλλος έπιστήμων και ένας καλλιτέχνης και ένας οίσοσήποτε πατριώτης, εργαζόμενος στην ξενιτειά και διατρέπων στον κύκλον τής εργασίας του δέν την έξυπηρετήσιν και δέν θά την έξυπηρετήσουν έπτακόσιοι παραρθελάδες βουλευται και χίλιοι μικροσυμφεροντολόγοι πρόξενοι.

Δέν είναι άπαραίτητον νά σκοτώνεσαι μόνον για την πατρίδα σου ή νά φωνάζης κάθε ώρα και στιγμή πώς για την Μεγάλην 'Ιδέα τά θυσιάζης όλα. 'Ημπορείς αξιόλογα νά κοιτάζης την δουλειά σου, ν' άφρωσιώνεσαι σ' αυτήν, κ' έν τούτοις νά είσαι και μάγάλος πατριώτης.

Μόνον πού έλεγαν οι Εθρώπαιοι για τον άειμνηστον Πανών : — «Είπε 'Ελλην !» μās ήτο άρκετόν. 'Όπως μās είναι άρκετόν πού λέγουν τό ίδιο και για τον κ. 'Αραμ, όταν φεύγουν καταμαγευμένοι από τās συναλλιας του, με την πεποιθήσιν πλέον οίζωμένην στην ψυχήν τους πώς από τά ερείπια τής Μεγάλης 'Ελλάδος υπάσχει και μία άλλη μικρή άλλα ζωντανή 'Ελλάς.

Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ήμπορει νά θεωρηθί πλέον ιδικά μας. άφού μās την παρεχώρησαν τρεις μάγάλοι Δυνάμεις : 'Ο Μαξ Νορντάου, ό «Γαλάτης» των Παρισίων και ό πάτερ 'Ιωάννης τής Κρονστάδης.

Οί Βούλγαροι τέτοιον ήγεμονικότατον μποναμά τής Πρωτοχρονιάς δέν έλαβαν και γι' αυτό εξακολουθούν με πράγματα, κ' όχι με άρθρα και με λόγια, νά εργαζώνται προς κατάκτησιν τής πατρίδος του Μγάλου 'Αλεξάνδρου.

Πόσον ευτυχέστεροι πού είμεθα εμείς οι 'Ελληνες !

ΕΝΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ

της παραμονής, διαδραματισθέν στην όδον 'Ερμοῦ, κατά την ώσαν του πανουρητισμού, δέν πρέπει νά περάση άστοχλίαντων.

'Ενας κύριος συνώδευε την κόρη του, μερικὸι δέ νέοι πού τους παρηκολούθουν, περιέλουον πατέρα και κόρην με κομφορέτι.

—Μ' αφήνετε ή τυγον, εφώναζεν εξαγριωμένος ό κύριος, ή θέλετε κανένα χαστούκι ;

Οί νέοι του άπήντησαν λογικώτατα :

—'Η ήμέρα τέτοια είναι σήμερα ! 'Αν δέν σας άρέσει, δέν έπρεπε νάρθητε εδώ με την κόρη σας !

'Ο κύριος δέν εύρηκε έπαρκή την άπάντησιν και άρρασε στα χαστούκια τους νέους.

Εύτυχώς ό κ. Τημελής εσιώπησε. Δέν τό είχε για τίποτε νάναλάβη υπό την προστασίαν του τον κ. Χαστουκίδη και νά

πρακινισμέν... Τά βλέφαρά μου λχθάνουν τά μάτια μου όταν τά κλειώ. Κιό ακόμη έως μέσα στα κόκαλα. Αί πλάμα μου χώνονται μέσα στο βραχιόλωμα των κροτάφων μου. 'Όταν ήμιλώ, δέν άκούω ούτε τά ήδix μου λόγια κ'ν : δέν άκούω παρ' τον πηλμόν των κερπών μου, τον κύπτον τής καρδιάς μου τής άρρωστης. Διψώ, πάντοτε διψώ. Κι κάθε ρόφημα άναζητή μέσα μου την ζέσιν τ'ύτην, σαν νά έχυνε το λάδι επάνω στη φλόγα. 'Όταν βυθίζω τά χείρα μου εις τās κρήνας δέν άνκομφίζομαι ; άλλ' όλη ή σάρκα μου τρέμει σαν τό νερό. 'Από τό κεφάλι έως τά πόδια τό σώμα μου τήκεται και δέν έχω πλειά άλλο αίμα παρ' εκείνο πού άνακατεύεται με τά δάκρυά μου....

Πεντέλα.

'Ιησού Χριστέ, σώσε την από τό κακόν αυτό !

Γραδενίγια.

Πρέπει νά πεθάνω ! Πρέπει νά πεθάνω !... 'Αλλά νά τον ίδω μετ' φορ' άκόμη, μιν μόνην φοράν ! 'Όχι, όταν τά χείριά μου τον κρα ούσιν ποτέ δέν τον παρετήρησα άτενώς... 'Εξηφανίσθη από μπροστά μου... Μού έσβέσθη ακόμη και ή άνάμνησις του προσώπου του.

Τό πρόσωπον αυτό, ή όψις μου ζαλιζεται όταν θέλω νά τό επανίδω έν τή ψυχή μου, όλα μέσα εις την ψυχήν μου συγχίζονται και κατ'αστρέφονται ; κ' έχω μέσα εις λίμνην φωτιάς, όλα λχθάνουν τό ήδιο

ΑΟΥΑΟΥΑΝΙΟΙ ΕΤΙΚΟΙ

ΑΜΑΡΤΩΛΗ

Διάβαινε, ό 'Ισκιε τής Ζωής, κ' έν άστρ' άπ' τα ουράνια Δείχνει τό δρόμο σου 'στο φώς των ρόδων και των κρύνων, 'Εκει φεγγάρι ολόγιομο πού πλέκει άχνά σταφάνια Με τά χλωμά τά δειλινά 'στο κύμα των άκτινών....

Κ' ή ταξειδιάρικη πηγή, πρώτη άδεαφή των θρήνων. Μέσ' άπ' τό συγνεφάκι τής ποτίζει τά ζιζάνια Μακρὰ από δέ νά μαραθοῦν οι κλώνοι μόνο έκείνων Των λουλουδιών, πού έσκόρπισες με δίκαιη περηφάνεια....

Και οι νυμφαίες των λιμνών με του ούχθου τά καλάγια Κι' όσες δαφνούλες θρέφουνε τάστέρεστα ποτάμια Για όένα, ό 'Ισκιε τής Ζωής, τά φύλλα τους ύψαίνουν

Γιέ σε όλα λουλουδιζουνε κι' άτίλητα όλα τόρα Τό δρόμο σου άνθοστρώνουνε και πλείότερ' ώμορφαίνουν Τάγύριστα ταξειδι σου 'στις 'Ωμορφιάς τή χώρα !

Σπέτσες

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

μ'εσ πείση δι' ευλόγητων έπιχειρημάτων, ότι τόσον έξημερώθημεν ώστε δέν έχει κανένας τό δικαίωμα πια νά πέσνη την κόστην του ή την γυναικά του και νά πηραίνη στον χαρτοπέλεμον, χωρίς νά διατρέχη τον κίνδυνον νά δεχθί κατάρουτρα καμμιά φούγτα χαστίων από τους θρασείς νεανίσκους !...

ΚΑΙ ΜΙΑ ΕΙΔΗΣΙΣ

ή όποτα εύχόμεθα ν' άποδειχθί άληθής. 'Ο κ. Δηλιγιάννης, λέγουν, σκέπτεται νά καταργήση, οικονομίας ένεκεν, μερικά Γυμνάσια και Σχολαρχεία, «διά ν' αναγκασθούν οι φοιτώντες εις αυτά νά τραπεούν εις πρακτικάς έπιστήμας».

'Αν καταργούσε ακόμη περισσότερα κι' εν ή οικονομική του ψαλίδα έψαλίδιζε και μερικά άλλα εκπαιδευτικά ιδρύματα, σνώτερα των Γυμνείων και των Σχολαρχείων, θά εξηγγιζοντο κάπως αί σανίδες πού τον μετεκόμιτα στην έξουσίαν και θά μετεμορφεύοντο εις τίμια και υπεράγια ξύλα.

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ ΣΑΣ

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΤΕΡΑ

ΤΑ ΕΥΘΕΝΟΤΕΡΑ

Ω 'Αποθίδες, ΤΑ ΙΑΙΟΤΡΟΠΟΤΕΡΑ

ΚΑΠΕΛΛΑ

ΕΙΣ ΤΟΥ Γ. ΒΛΑΝΤΗ

12—'Οδός Εύαγγελιοστρίας—12

χρώμα, καθώ ; έκείνοι πού κίονται εις τά καμίνια, καθώ ; οι άμπερωλαί εις τον 'Αδην... 'Α ! Πεντέλα, Πεντέλα ! Προτού με πάρη ό Χάρος κάμε νά μπερέρσω νά τον ξαναίδω, κάμε νά τον έγγίσω, νά τον έρωτήσω αν ήσως ποτέ με ήγάτησε, αν ήσως άπίθασε τό μάγουλό του επάνω στην καρδιά μου... Πήγαινε, πήγαινε, πήγαινε, σε παρηκαλώ ! Πές του ότι πεθάνω, ότι θέλω νά πεθάνω γιά νά τον κάμω εύτυχη, ότι ποτέ πλειά δέν θά ξαναοιζώ τά μάτια έν ήσως έλθη νά μου τά κλείτη με τά δάκτυλά του, ότι δέν θά ξανασηκωθώ αν ήσως, άφού ξεπλωθώ στα πόδια του, με σκεπάτη με χρώμα... Πήγαινε, πήγαινε, και πέσ του όλα αυτά, σε εξορκίζω ! Κάμε νά τον ξαναίδω και έπειτα ζήτησέ μου ό,τι θέλεις : ό,τι ζητήσης θά ήνε δικό σου ; θά σου δώσω ό,τι έχω : τά χρυσάρια μου, τά διαμνητικά μου, όλα τά γουνομικά μου, τά τρίγαπτά μου, τό πλάτι μου του 'Αγίου Λουκά, τά σπήτια μου στο Ριάλτο, τά κτήματά μου τής Βιλεμπόνας... 'Ολα... θά σου τά δώσω όλα, αν τον άναγκάσης νά έλθη. Πήγαινε ! Πήγαινε !

Πεντέλα.

Θά πάω, θά πάω... θά τά κάμω όλα... 'Α Χριστέ μου ! σώσε την ! Σώσε την, Χριστέ μου, από τό κακόν αυτό !

Γραδενίγια.

Πού μπορεί νά είναι ; Με την έταίρικν ; Μήπως

ΑΠΟ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ

Η ΖΑΦΕΙΡΟΥΛΑ

— 'Αίντε, ρέ Τσιριμπιριμπή, κι' ες πεθάνουμ' ε-
μεις ποῦ δὲ μᾶς ἀγαπᾶνε τὰ κορίτσια.

Κι' ὁ Γιάννης ὁ Χαλκιᾶς, ὁ ἐπιλεγόμενος Τσιριμ-
πιριμπής, γιὰτὶ πρῶτος αὐτὸς ἔφερε τὸ τραγοῦδι στὴ
γειτονιά τῆς 'Αγιά Σωτήρας, ἐπιστρέφων εἰς τὴν
παρέχ του, τὴν ὁποῖαν ἄρρησε πρὸς στιγμὴν γιὰ νὰ
συνοδεύσῃ ὡς τὴ γωνία τῆ Ζαφειρούλα, τὸ ροδοκό-
κινο δουλικοῦ τοῦ κυρ Ζουριδῆ, ποῦχε δυὸ λογάκια
νὰ τοῦ πῆ, ἐπλησίατε τοὺς φίλους του στρίβων τὸ
μουστάκι.

— Τὶ νὰ κάμῃς, ἀδερφάκι. 'Ὀμορφᾶ παιδιὰ, βλέ-
πεις κι' ἀπὸ τζάκι κρατάμε! 'Ὅπου κι' ἀν περάσουμε
φουρνέλλο σκάει!

— 'Ας εἶνε, βλάμη, κάττι ψιψυρίζεται καὶ γιὰ
σένκ.

— Σάν τί, ρέ Μῆτρο!
— Ξέρω κι' ἐγὼ, βλαμάκι; Λένε πῶς τρῶς τὴ
χυλόπητα μὲ διπλὸ κουτάλι. Θά φτηνῆνον τὰ ζύλα
σάν νὰ λέμε τούτη τὴ χρονιά.



Ἡ Τσιριμπιριμπής τὸ κατὰπτε καὶ γύρισε τὴν κου-
βέντα. Ἦταν κάμποσες ἡμέρες ποῦχαν μῆψ ψῦλοι
στ' αὐτιά του.

Κι' ἄλλοι τοῦ τάπαν ἀπόξω ἀπόξω.

— Κύτταξε, ρέ Τσιριμπιριμπή, γιὰτὶ μοῦ φαίνε-
ται πῶς αὐτὴ τὴ φορὰ καίγεται ἐρήμως!

— Τὸ νοῦ σου, Τσιριμπιριμπή, γιὰτὶ τὴν τρῶς
τριτοπροσώπως!

Ἢ αὐτὰ γάλασκον τοῦ φτωχοῦ τοῦ Γιάννη τὴν
ἡσυχία κι' ἄρρησε νὰ ὑποπτεύεται τὴ Ζαφειρούλα
του. Εἶχε κι' ὁ ἴδιος σημάδια χειροπικιστά. Ἐνὰ
βράδυ τὴν εἶσε κεφάλι μὲ κεφάλι νὰ γλυκοκουβεν-
τιάξῃ μ' ἕναν ἀστράκα, κι' ἐν' ἀπόγευμα στὸ
Ζάππειν τὴν βρῆκε μ' ἕνα καύτη.

— Τὶ διάβολο! ἐσκέφθη. Μᾶς καὶ μοῦ τὴν τρα-
έχει καὶ κατὰ ξηρὰς καὶ κατὰ θάλασσαν! ..



Ἡ Τσιριμπιριμπής ἀποφάσισε νὰ ξεκαθαρίσῃ τὴν
ὑπόθεσι.

Δὲν ἤθελε νὰ ζηγηθῇ μονάχος γιὰτὶ, ποῦ ξέρει κα-
νεῖς, βρίζεται σὲ θέσι νὰ βιοπραγήσῃ μὲ μὴ γυ-
ναῖκα. Βγάνει ἀπάνω στὸ θυμὸ σου τὴν ἰσόβια καὶ
στῆς 'Αρτας τὸν ἀνήφορο.

Προτίμησε νὰ τῆς μνησῇ μ' ἕνα λουστρό.

— Νὰ πᾶς, ρέ, νὰ τσῆ πῆς ἀφοῦ ξέρει πῶς ἐν-
διαφερόμαι νὰ μοῦ ξεσκεπάσῃ ἀναφαντῶν τὸ αἰ-
στημά της γιὰ νὰ μὴν ἔχουμε ἀναγούλες.

τὴν εἶδες τὴν Πανθέαν αὐτήν;

Πεντέλα.

Ναι, τὴν εἶδα.

Γραδενίγια.

Εἶνε λοιπὸν τόσον ὠραία;

Πεντέλα (δισταζούσα.)

'Ὅχι, δὲν εἶνε ὠραία.

Γραδενίγια.

'Α! μὴ μοῦ λὲς ψέμματτα! Πῶς θὰ μπορούσε νὰ
ἀκούσῃ ἔλους τοὺς ἀνδρᾶς καὶ νὰ τοὺς κάνη σκλά-
ους της, ἀν δὲν ἦτο πολὺ ὠραία; 'Ὅχι, μὴ μοῦ λὲς
ἔμματτα! ('Ἡ θαλαμηπόλος σιωπᾶ. Ἡ Δόγισσα μένει
τιγμάς τινὰς ἀκροαμένη. Ἀπὸ μακρὰν φθάνει ἡ μουσική
ἢν λέμβων αἰ ἕποισι κατέρχονται τὸν Βαένταν). 'Ακούς;
ἰκούς; εἶνε ὁ θριάμβός της, εἶνε ἡ βραδεία τοῦ θριάμ-
ου της. Φέρει μὲζύ της εἰς τὴν ὄχθην ὄλας τὰς
κλάβας της. Καὶ ἐκεῖνος, τὴν συνοδεύει τάχῃ;
ἔς μου, ὑποθέτεις ὅτι τὴν συντροφεύει;

Πεντέλα (ἀθεαίει)

'Ἴσως δὲν εἶνε μὲζύ της... Ἴσως εἶνε εἰς τὴν
ἄραν...

Γραδενίγια.

'Ω! κανεῖς δὲν ξέρει τίποτε! Καὶ ὅλη ἡ χώρα
εσπαρμένη ἀπὸ κατσοκόπους μου! Γιὰτὶ δὲν ἐ-
ρισαν ἀκόμη; Πῶς βραδύνουν ἡ Λουκηρτία, ἡ Βαρ-
ρα, ἡ Κικτερίνα, ἡ 'Ὀρτολα; Χωρὶς ἄλλο γελοῦν

Ἡ Ζαφειρούλα τὸν γούσταρε πολὺ τὸν Τσιριμπι-
ριμπή. Ἄσῆκικο παιδί. Μὰ ἔλα, ποῦ δὲν μπορεί
κανεῖς νὰ περάσῃ χωρὶς μπαχαρικό!

Τοῦ πρᾶγγεῖλε λοιπὸν μὲ τὸ λουστρό νὰ κάνη
τὴ δουλειά του καὶ νὰ μὴν ἀκούει λόγια.

Ἡ Τσιριμπιριμπής ὅμως δὲν ἔμεινε καθόλου εὐχα-
ριστημένος.

— Δὲν χορταίνω γὼ μὲ τέτοιους ντολμάδες!...

Κι' ἐκράτησε τὴ θέσι του. Μὰ ἔλα ποῦ κάθε μὴ
καὶ τόσο ξεφύτρωναν οἱ κψωμένοι σάν τὸ σινκπό-
στορο!

Δὲν βᾶστηξε στὸ τέλος. Πέρασε ἕνα βράδυ ἀπὸ
τὴν πόρτα της. Ἐλείνη ἄρχισε νὰ τὸν φωνάζῃ.

— Ψῖτ! Ψῖτ!

'Ὁ Τσιριμπιριμπής κοντοστάθηκε. Μὰ τὸ φιλότιμο
τὸν κένταγε σάν ἀλογόμυγα.

— 'Αίντε ρέ, τῆς εἶπε. Κερδιά ἔχεις σὺ ἢ μπου-
γαδοκόφινο;

ΣΑΜΠΡΟΛ

ΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΤΕΤΡΑΗΜΕΡΟΥ

Διὰ Β. Διατάγματα δημοσιευθέντος εἰς τὴν ἐφημ.
τῆς Κυβερνήσεως διορίσθησαν νομάρχαι εἰς τοὺς νο-
μοὺς 1) Ζακύνθου ὁ κ. Ἄγγ. Ψωρούλας ἀντὶ τοῦ κ.
Μ. Δάλλα ἀπολυθέντος, 2) Μαγνησίας ὁ κ. Δ. Οἰ-
κονόμου ἀντὶ τοῦ Ν. Λουριώτου, μετατιθεμένου εἰς
τὸν νομὸν Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρναντίας, ἀντὶ τοῦ κ. Α.
Μεσσηνίτη, ἀπολυθέντος, 3) Ἀχαΐας ὁ κ. Γ. Μπου-
κλάκος ἀντὶ τοῦ κ. Ἰω. Κονδάκη, ἀπολυθέντος, 4)
Κεφαλληνίας ὁ κ. Λεων. Δηλιγιάννης ἀντὶ τοῦ κ.
Στ. Βάρβογλη, μετατιθεμένου εἰς τὸν νομὸν Ἡλείας
ἀντὶ τοῦ Γ. Προβελεγγίου μετατιθεμένου εἰς τὸν
νομὸν Λακρίσης ἀντὶ τοῦ Α. Ἰερομημονος ἀπολυ-
θέντος, 5) Κερκύρας ὁ κ. Γ. Παγανέλης, 6) Κερ-
δίτσας ὁ κ. Δημ. Πασχάλης, 7) Ἀρκαδίας ὁ κ. Κ.
Λούνης, 8) Ἄρτης ὁ κ. Μ. Ἀζάπης ἀντὶ τοῦ κ.

Ἰω. Σπανίδου ἀπολυθέντος, 9) Τριφυλίας ὁ κ. Α.
Γεωργόπουλος, 10) Τρικιάλων ὁ κ. Α. Ζαφειριάδης,
11) Ἀργολίδος ὁ κ. Νικ. Δρόσος καὶ 12) Εὐβοίας ὁ
κ. Χ. Σοφίνκος.

— Ἡ Ἀγγλία ἐπιληφθεῖτα τῆς εὐκαιρίας μετὰ
τὴν ὑπὸ τῆς Πύλης δοθεῖσαν ἄδειαν διάπλου τῶν
Δαρδανελλίων εἰς τὰ Ρωσικὰ ἀντιτορπιλικὰ, δι-
εμαρτυρήθη διὰ διακοινώσεως κατὰ τῆς τοιαύτης πα-
ραβάσεως τῶν Συνθηκῶν ὑπὸ τῆς Πύλης, δηλοῦσα
ὅτι ἐπιφυλάσσει νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸ προηγουμένον
τοῦτο ὅταν λάβῃ ἀνάγκην. Πιστεύεται ὅτι ἡ Ἀγ-
γλία θὰ ζητήσῃ λίαν προσεχῶς καὶ ὑπὲρ ἐκυτῆς τοι-
αύτην ἄδειαν.

— Οἱ Κυβερνητικοὶ βουλευταὶ προσεκλήθησαν ἤδη
τηλεγραφικῶς καὶ τχυδρομικῶς νὰ ἐπανέλθουν εἰς
τὰς Ἀθήνας διὰ τὴν ἐπανάληψιν τῶν ἐργασιῶν τῆς
Βουλῆς. Μεθ' ὅλην ὅμως τὴν σπουδῆν τῆς Κυβερνή-
σεως θεωρεῖται ἀδύνατον νὰ ἐπανκληθῶσιν αἱ ἐργα-
σίαι τῆς Βουλῆς πρὸ τῆς 12 Ἰανουαρίου.

— Κατὰ τηλεγράφημα ἐπίσημον ἐκ Βουκουρεστίου
τὸ Πρωτοδικεῖον παρεδέχθη τὰς προτάσεις τῶν δικη-
γῶρων τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ὀλομπίων διατάξαι νὰ
περιέλθῃ εἰς τὴν δικατοχὴν αὐτῆς ἡ περιουσία
Ζάππα μέχρις ὀριστικῆς ἀποφάσεως.

— Ἡ Τουρκία φαίνεται εἰλικρινῶς δικτεθεμένη
νὰ ἐφαρμόσῃ μεταρρυθμίσεις ἐν Μακεδονίᾳ οὐχὶ ὅμως
καὶ ἐπαρκεῖς διὰ τὴν διακανόνισιν τῶν σχέσεων με-
ταξὺ τῶν ἐτερογενῶν πληθυσμῶν τῆς ἐπαρχίας ταύ-
της ὅσον ἀφορᾷ τὰς συνενοήσεις τῶν Δυνάμεων ἐπὶ
τοῦ Μακεδονικοῦ ζητήματος καὶ τὸ ταξείδιον τοῦ
Λάμπηρος, εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀποβλέπουσι ἢ τὴν δι-
τήρησιν τῆς τάξεως ἐν Μακεδονίᾳ.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

'Ὁδὸς Αἰ- Παρά τὴν
όλου 172 ΔΡΑΚΟΤ Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Ε. Γράτζ.

ΔΙ' ΑἰΘΟΥΣΑΣ, ΓΡΑΦΕΙΑ Εἰκόνες Φωτοτυπικαὶ ΔΙΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΒΙΒΛΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ-ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ-ΙΣΤΟΡΙΚΑ-ΒΙΒΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΛΑΟΝ-ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ

ΤΟ ΕΝΘΥΜΗΜΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Λεύκωμα καλλιτεχνικώτατον ἐκ 15 χρωματιστῶν εἰκόνων ἀρχαίων μνημείων, αἱ ὁποῖαι ἐλή-
φθουσαν ἐκ τοῦ φυσικοῦ, ἀληθὲς τῶν Ἀθηνῶν ἐνθύμημα

κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα μὲ τοὺς ἀγαπητικούς των'

Πεντέλα.

'Ἴσως περιμένουν νὰ βραδυάσῃ

Γραδενίγια.

Καὶ ἡ Σκλαβοῦνα; Θὰ μοῦ τὴν φέρουν τάχῃ προτοῦ
βραδυάσῃ; Πρέπει προτοῦ νυχτώτῃ ἡ μάγισσα νὰ
ἔχῃ τελειώσῃ τὴν γοητείαν της. Εἶμαι ἐτοιμοθάνα-
τη. Ἡ ὠρὰ αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία ὠρὰ τοῦ φωτός.
Θὰ γεννηθῶν τ' ἀστέρι... ('Ἡ θαλαμηπόλος ὅπως κατο-
πεύσῃ ἀναβαίνει ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κλίμακος). 'Α!
τὸ γνωρίζω πολὺ καλὰ, τὸ γνωρίζω ἐκεῖνο ποῦ κανεῖς
δὲν θέλει νὰ μοῦ πῆ. Ἐκείνη τὸν κρατεῖ αἰχμάλωτον
εἰς τὴν λέμβον της, τὸν κρύπτει κάτω ἀπὸ τὰ προ-
σκεφάλᾳ της... Ποῦ θὰ μπορούσε νὰ βρῆ ἕνα ὄμμα
εὐχριστότερον; Εἶνε τυλιγμένος μέσα στὴν νεότητά
του ὡσάν καρπὸς μέσα σὲ ἡδονικὸν φλοιόν. Τὸ ἐρω-
τιάριον αἶμα πάλλεται καὶ φουσκώνει εἰς ὅλον τὸ
σῶμά του, ἕως τὴν ρίζαν τῶν ὀνύχων του, ὡσάν μέτα
σ' ἕνα ἄγριο θηρίο. Ἐνίοτε μοῦ φαίνεται ὡσάν λεο-
πάρδαλις εὐλύγιστος καὶ δυνατὸς καὶ ὀλόκληρος κα-
τάστικτος ἀπὸ τὴν κρυάδα τοῦ στόματός μου.

Ἐπὶ τὴν θωπεῖαν τῶν δακτύλων του μοῦ φαί-
νετο ὅτι αἱ φλέβες μου, καθὼς τὰ μαλλιά μου, ἔχω-
ρίζοντο μία-μία...

(Παραδίδεται εἰς τὴν ζωῆράν της ἐπιθυμίαν καὶ κλίει

ὡσεὶ πρὸς ἕνα σχῆμα τὸ ὁποῖον τῆς ἐπλάσεν τὸ ἔσπερινόν
παραλήρημα).

'Α! ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ γυναῖκα τὴν ὁποῖαν
θωπεύουν τὰ ἀπαλὰ σὰν ἄνθος χεῖρα σου, θὰ μείνω
πάντοτε ἐκείνη ποῦ ἔλαβε τὰ πρωτεῖα σ' ἐσέ. Ἐπάνω
σου ὄλα τὰ χεῖλη θ' ἀπιθωθοῦν ἔπειτα ἀπὸ τὰ δικά
μου, ἔπειτα ἀπὸ τὰ δικά μου... Πρῶτῃ ἐγὼ ἔδοκί-
μασα τὸν ἐρωτὰ σου καὶ τὴν ῥώμην σου, ὁποιαδή-
ποτε καὶ ἂν ἦνε ἡ δευτέρα, ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶνε
ἡ τελευταία: ἡ πρώτη εἶμαι ἐγὼ, πάντοτε! Καὶ
τί μ' αὐτὸ ἂν ἐκείνη εἶνε πλέον ὠραία, ἂν εἶνε πλέον
ὠραία ἐκείνη; Ἡ πρώτη εἶμαι ἐγὼ, πάντοτε! Καὶ
ἂν εὐρίσκησ ἄλλα χεῖλη πλέον κόκκινα ἀπὸ τὰ δικά
μου, καὶ ἂν σὲ σφιγγουν χεῖρα πλέον εὐκίνητα καὶ
ἂν αἰσθάνεσαι σιμὰ εἰς τὸ αἶμα σου ἕνα ἄλλο αἶμα
χλιωρότερον, ὦ! αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε, δὲν
εἶνε τίποτε! Ποτὲ κανένα πλᾶσμα δὲν θὰ σὲ ἀπο-
κτῆτῃ καθὼς σὲ ἔλαβα ἐγὼ ποτὲ καμμίαν δὲν θὰ
σὲ αἰσθανθῆ νὰ τρέμῃ καθὼς σὲ ἠσθάνθη ἐγὼ.

'Ἦσο ἕνα παιδί δειλὸ καὶ σιωπηλόν. Ἡ ὠχρότης
καὶ ἡ κοκκινάδα διεδέχοντο ἀλλήλας ἐπάνω εἰς τὸ
πρόσωπόν σου, καθὼς ὁ θάνατος καὶ ἡ ζωὴ, ὅταν σὲ
ἠτένιζα, ὡσάν μ' ἕνα τῶν βλεφάρων μου κίνημα ἢ
καρδίκα μου νὰ σὲ ἐσκέπαζε μὲ τέφραν. Ἐφρικίας μὲ
τὴν ἐπιθυμίαν μου καὶ ἤρχεσο σιμὰ μου μὲ βῆμα
λοζόν.

(Ἀκολουθεῖ)

Η Κοινή Γνώμη

ΖΗΤΩ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ!

Φίλτατε «Νουμά»,
 Άλλωθις προφητικωτάτη, είνε μία από τας επιτυχημένας γελοιογραφίας του πρώτου φύλλου σου, ή γελοιογραφία του Μαρτίου, που παριστάνει τον κ. Δηλιγιάννη εκφωνούντα από τὸ παραθύρον του Υπουργείου τῶν Οικονομικῶν ἐνθουσιώδη λόγον πρὸς τὰ εὐλοπολέμα πλήθη.
 Εὐχόμεν ὀρισμένως πόλεμον τὸν Μάρτιον. Καὶ ἀποδείξεις αἱ φιλοπολεμοὶ γυνῆμα: διαφόρων ἐπιπέκτων Δηλιγιαννικῶν, οἱ ὅποιοι εἰς τὸ πρωτοχρονιάτικον φύλλον τῆς «Ἀκροπόλεως» ζήτοῦν στρατὸν καὶ πάλιν στρατὸν, διότι δὲν μᾶς πεσιμένοι ὁ καιρὸς καὶ διότι—ὅπως εἶπε καὶ ὁ κ. Μιστριώτης, ὁ Δηλιγιαννικώτατος—πρέπει νὰ συνταχθῶμεν ἐκ τῶν πρώτων στρωτοικτικῶς ὅπως ἐν ἀνάγκῃ ἀμυνθῶμεν μετὰ τῶν ἡμετέρων συμμάχων (;) ὑπὸ τῆς ἰσορροπίας τῆς Εὐρώπης (!!) καὶ τῶν ἡμετέρων δικαίων.

Ἀλήθεια! Πῶς σοὺ ἐφάνηκε ἡ καὶ συνταγματικὴ ροκέτα τοῦ κ. Λεβίδη συστήσαντος αὐστηροτάτην τήρησιν τοῦ γράμματός καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν Νόμων; Ἰδικός σου Πουμπίλιος

ΤΟ ΜΕΡΙΚΟ ΤΟΥ ΝΟΜΑΡΧΗ

Φίλτατε,
 Ἐλπίζω ὅτι θὰ φιλοξενήτης τὴν μικρὰν ἐπιστολήν μου εἰς τὴν στήλην τῆς «Κοινῆς Γνώμης», τὴν ὁποίαν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν σου ἴδρωτες.
 Λοιπὸν ἀκουσε κατὰ τὸ ὅποιον μοῦ ἐξεμυστηρέθη προχθὲς ἀκόμη, ἕνας φίλος μου ἡγούμενος, ὄχι κοιλαρᾶς, κάποιος Μονῆς, ὄχι καὶ μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν κειμένης.
 Εἶγεν ὑποβᾶλει εἰς τὸν κ. Νομάρχην, πρὸς ἐπὶ τὸν προϋπολογισμὸν πρὸς ἐγκρισίν καὶ ὁ προϋπολογισμὸς του ἐφαλιδίσθη ἀνηλεῶς. Ἀναφέρθη εἰς τὸ ὕπουργεῖον, ἀλλὰ τὸ ὕπουργεῖον τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶγε πάθει ἀπὸ τελείαν κόφωσιν καὶ δὲν τὸν ἤκουσε.

Σηκῶνεται λοιπὸν καὶ πηγαίνει ὅπως εἰς τὴν Νομαρχίαν! —Κύριε Νομάρχα! τοῦ λέγει. Τί εἶν' αὐτὸ ποῦ μοῦ ἐξάμαται:
 —Τί, παπούλη μου;
 —Νά, μοῦ ἐκουρεύσατε σύριζα τὸν προϋπολογισμό!
 —Αἱ, τοῦ ἀπαντᾷ πονηρὰ χυμογλώντας ὁ κ. Νομάρχης. Τί νὰ σοὺ κάνω, παπούλη μου, ἀφοῦ ξέγασες νὰ περᾶσης μέσα στὸν προϋπολογισμό καὶ τὸ μερικὸ τοῦ Νομάρχου; Μὲ τὸν ξερό μισθὸ ποῦ μᾶς δίδει τὸ κουδέονο θὰ ζήσουμε καὶ ἐμεῖς οἱ φουκαράδες;
 Ὁ Νομάρχης ἐπέσωπε τὸ χαρτζιλίκι του, ὁ προϋπολογισμὸς τῆς Μονῆς ἐψηφίσθη ἀφαλιδῶτος καὶ τὸ κουδέονο—ὅπως ἐγράψεν ἄλλοτε ὁ «Ρωμῆος» — πᾶσι πρῶτα μὲ πονέντες!

ΜΙΑ ΑΠΟΡΙΑ

Κύριε «Νουμά»,
 Εἶχα τὴν τιμὴν γῆς νὰ γνωρίσω εἰς φιλικήν μου οἰκίαν μίαν κυρίαν καὶ τὴν ἡρώτητα ποῦ κάθεται. Ἦ δὲ κυρία ἡ ὁποία εἶνε θιασωτικὴ φανατικὴ, καθὼς φαίνεται, τῆς καθαρουσύνης μου ἀπῆλγης;
 —Κάθομαι παρὰ τοὺς Ἀνέμους.
 Δὲν μοῦ λύετε, σὺς παρακαλῶ μίαν ἀπορίαν ἡ ὁποία ἀπὸ γῆς μὲ καταταυρανεῖ; Μήπως ἡ συνοικία τῶν Ἀνέμων εἶνε τὸ ὀρολόγιον τοῦ Κυρρηστου, τὸ κοινῶς λεγόμενον Ἀέροηδρας; ἢ μὲ ὑπογρῶσσετε.

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΚΑΙ Ο ΒΑΓΝΕΡ

Κύριε Διευθυντὰ τοῦ «Νουμά»,
 Μετὰ τὰ συγχαρητήριά μου διὰ τὸ πρῶτον φύλλον σας, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, χάριν τῆς ἱστορίας τούλάγιστον, νὰ προσθέσω μερικὰ εἰς ὅσα περὶ τοῦ κ. Βλάχου ἐν αὐτῷ ἐγράψατε. Τὸ καλαμποῦρι τοῦ κ. Ἀννίνου, τὸ τὸς ν θαυμασθῆν, Βλάχος - Βράχος, δὲν εἶνε καθόλου νέον. Εἶνε ἕνα εἶδος καλαμπουρικῶ ἀναμασθήματος, διότι ὁ κ. Ἀννίνος, πῶς εἶπεν, ὅτε κάποιος ἔρις φιλολογικὴ εἶγεν ἀνεγερθῆ, ἐγράψεν διὰ τὸν κ. Βλάχον, παρωδῶν τὸν γνωστὸν στίχον τοῦ Σολωμοῦ:
 Σὺν τὸν Βλάχον ποῦ ἀφῆνε
 κάθε ἀκάθαρτο νερὸ
 εἰς τὰ πόδια του νὰ χύνη
 εὐκολόσθυστο ἀφρᾶ.
 Τότε εἶπε τὸν βράχον-Βλάχον, προχθὲς ἀναποδογύρισε τὸ καλαμποῦρι καὶ ἀπεκάλεσε τὸν κ. Βλάχον - Βράχον. Καὶ αὐτὸ εἶνε ὅλον.
 Ἀναφέρατε προσέτι καὶ τὴν ἔμμετρον κριτικὴν τοῦ κ. Βλάχου κατὰ τῆς μουσικῆς τοῦ Βάγνερ. Ἴδου καὶ ὁ σχετικὸς στίχος του:
 «Ὁ Βάγνερ, τί σοὶ ἔπατσαν
 τὰ ἀτυχή μου ὄτα;»
 Μεθ' ὑπολήψεως

Ἄντιοβιλαῖος

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Εἶγε ἐλλείψεις τὸ πρῶτον φύλλον κ. Π. Π. πολλάς ἐλλείψεις, τὸ ἀναγνωρίζομεν. Ἀλλὰ σιγὰ, σιγὰ, καὶ μὲ τὸν καιρὸν θὰ διορθωθῶν ὅλα. Ἐπειτα δὲν ἐνθυμείσθε καὶ τὸν φῶρον τοῦ Ναστραδίν Χότζα, Ἐκεῖνο ποῦ ὁ ἀρέστη σὲ σὺς δὲν ὁ ἀρέστη σ' ἄλλους, καὶ ἐκεῖνο ποῦ ὁ ἀρέστη σ' ἄλλους δὲν ὁ ἀρέστη σὲ μᾶς καὶ πᾶσι λέοντας.—Κύριε Νικολάκη ἡ ἐπιτολή σας δὲν δημοσιεύεται στὴν στήλην τῆς «Κοινῆς Γνώμης» διότι εἶνε προσωπικὴ. Τὸ ἐδηλώσαμε στὸ πρῶτον φύλλον. Προσωπικὰς ἐπιστολὰς δὲν θὰ δημοσιεύομεν. Ἄν ἔχετε τίποτε μὲ τὸν κύριον, πηγαίνετε νὰ τοῦ τὰ πῆτε προσωπικῶς ἢ δημοσιεύσατε τὴν ἐπιστολήν σας εἰς τὰς καθημερινὰς ἐφημερίδας ὑπὸ τὸν τύπον διατριβῆς. Νὰ μᾶς συγγωρεῖτε, ποῦ δὲν μποροῦμε νὰ σὺς ὑπηρετήσομε. Ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς τὸ ἔπαυσε ῥητοῖς.— Ὁ Μπαίρον λέγει κάπου, κ. Παράξενε, πῶς ἂν ἐκαλεῖτο μὲ τ' ἀληθινὸ του ὄνομα κάθε πρᾶγμα, καὶ αὐτὸς ὁ Καίσαρ θὰ ἔντροπέτανε νὰ πῆ τὸνομά του. Μὴ παραξενεύσεθε λοιπὸν!—Θέλετε συνταγὴν, κ. Ἐραστέγνα, γιὰ νὰ γράψετε ὡραία γρονογραφήματα; Σὺς τὴν δίδει ὁ Ἄμλετ: Λέξεις, λέξεις, λέξεις, καὶ τίποτε ἄλλο. Μήπως εὐρίσκετε τὴν συνταγὴν δυσχετέλεστον.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Μὲ χάριν εἰλικρινῆ χαιρετίζομεν τὴν ἐμφάνισιν τῆς «Κριτικῆς»—περιοδικῆς δεκαπενθήμερου τὸ ὅποιον ἐκδίδουν ὁ κ. Γ. Ἀξιώτης καὶ ὁ κ. Γ. Λαμπιλέτ. Αὐτὸ τὸ περιοδικὸν ἔλειπε πραγματικῶς ἀπὸ τὸν τόπο μας καὶ ἴτο καιρὸς πειὰ νὰ βγῆ γιὰ νὰ πολεμήσῃ τὴν «Μεγάλῃ Ψευτιά»—ὅπως πολὺ σωστὰ παρατηρεῖ ὁ ἕτερος τῶν ἐκδοτῶν εἰς τ' ἄρθρον του—ποῦ τὸσον χαμηλὰ καὶ τὸσον ἀνάξια ἔσυρεν μαζὴ τῆς κάθε πῆθο καὶ κάθε εὐγενῆ τοῦ ἔθνους μας σέψιν»
 Τὸ πρῶτον φυλλάδιον πολὺ μᾶς ἐνθουσίασε καὶ πολλὰς ἐλπίδας μᾶς δίδει γιὰ τὴν μέλλουσαν ἐργασίαν του. Ἀποδείξει δὲ τῶν λόγων μας, τ' ἄρθρον τοῦ κ. Γ. Βώκου, τὸ καταλαμβάνον τὰς πρώτας σελίδας τῆς «Κριτικῆς» καὶ ἀναδημοσιεύομενον εἰς ἄλλην στήλην τῆς ἐφημερίδος μας.
 Τὸ πρῶτον φυλλάδιον περιέχει, πλὴν τοῦ ἄρθρου τοῦ κ. Βώκου, τὴν «Κριτικὴν καὶ τὸν Σολωμόν» τοῦ κ. Κωστή Παλαμά, «Στοχασμοὶ ποῦ θὰ ἐκτυλιθῶν ἀργότερα» τοῦ κ. Γ. Ἀξιώτη, «Ἀρχαὶ τῆς Ἑλληνικῆς Τέχνης» τοῦ κ. Θ. Θωμοπούλου, «Τριγύρω ἀπὸ μίαν ἐπιτηρίδα» τοῦ κ. Παύλου Νιρβίνα, «Μία περίεργη Κριτικὴ» τοῦ κ. Π. Γιαννοπούλου, καὶ μίαν μεταφράσιν ἄρθρου τοῦ Ρώσσου Κριτικοῦ Σεμντόφσκη περὶ τοῦ Αἰμιλίου Ζολᾶ ὑπὸ τοῦ κ. Π. Α. Ἀξιώτη.
 Εὐχόμεθα ἡ «Κριτικὴ» νὰ ζήσῃ, ἀφοῦ καθὼς ὑπόσχεται—καὶ πιστεύομεν τὰς ὑποσχέσεις τῆς—ἡ ζωὴ τῆς θὰ μᾶς κίνη νάχρῆζομεν σιγὰ σιγὰ νὰ αἰσθανόμεθα βαθυτέραν τὴν Ζωὴν καὶ νὰ νοιώθομεν εὐρύτερον τὴν Τέχνην.

Ὁ Βιβλιοφάγος

Ο κ. ΚΑΤΕΛΟΥΖΟΣ
 προσκαλεῖ τὰς Ἀτθίδας καθ' ἐκάστην
 ἀπὸ τῆς 8 πρῶτης μέχρι τῆς ἐσπέρας
 εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ
 Ἐρμού πολυτελέστατον δαλιάν του.

ΜΑΡΚΟΥ-ΒΑΡΚΟΥΤΑΣ

Τί θέλετε καὶ δὲν ἔχουν μέσα εἰς τὸ πλουσιώτατον κατάστημά των. Γυναικεῖα φορέματα, εἶδη νεωτερισμῶν, τάπητας, παρκαπετάσματα καὶ χίλιων εἰδῶν πράγματα καὶ θαύματα εὐρίσκετε εἰς τὸ φημισμένον καὶ πασίγνωστον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμού κατάστημα των κ.κ. ΜΑΡΚΟΥ-ΒΑΡΚΟΥΤΑ.

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ Η "ΜΕΛΙΣΣΑ,"

Παρὰ τὸν ναὸν τῆς Χρυσοσπηλαιώσεως. Οἰκιακὴ κουζίνα.—Καθαροαριότης.—Φτήνια.—Ρετινὸν θαυμάσιον.
 Καὶ μὲ διευθυντὴν τὸν εὐγενέστατον
 ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΝ

ΣΤΗΝ ΣΤΟΑ ΛΙΖΙΕΡΗ

ἕνα μόνον καλλιτεχνικὸν ἐργαστάσιον γυναικείων καπέλλων καὶ μίαν μόνον πλουσιωτέτη ἀποθήκην πτερῶν ὑπάρχει—τὸ κατάστημα τοῦ κ.

Π. ΚΡΗΣΤΟΥΛΙΑ

—A Γ Λ A Γ Φ—
 Γ. Α. ΣΑΓΡΕΔΟΥ & Γ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
 Ἐμπορορραπτῶν
 Ὁδὸς Αἰόλου καὶ Βύσσης. Ἀθήναι.

Στὰ γυναικεῖα καπέλλα Αἶλα
 Τιμαὶ συγκαταβατικαὶ ΨΑΛ-18
 Γοδστο Παρισινὸ ΛΙΟΠΗ Ὁδὸς Εὐ-
 Βιδικότης ΚΑΛ- αγγελιστρίας 18

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ Ν. ΒΛΑΧΟΥΤΣΗ

4- ΔΟΣ ΣΤΑΘ. ΟΙ-4
 Ἐπισκεπήρια στιγματίας, — Σφραγιδες Ἐφ. κού καὶ μετάλλου — Ὅ,τι ἀπαίτεται. ... γραφῶν καὶ πρὸς
 ΕΞΩΡΑΓΙΣΜΟΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ
 Ἐρετικὰ
 νεωτερισμοί, χίλια δυὸ πράγματα.
 Γ. ΘΕΟΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
 Ἐμπορος
 9. — Ὁδὸς Ἐδαγγελιστρίας—9.

ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ & ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΣ
 ΖΗΤΩ Η ΑΙΘΙΑ ΝΕΟΤΗΣ! ΜΑΥΡΑ ΜΑΛΛΙΑ
 ΜΕΧΡΙ ΒΑΘΥΤΑΤΟΥ ΓΗΡΑΤΟΣ
 Ἐξασφαλίσατε τὰ μαλλιά σας!
 Τὸ μυστικὸν τὸ ἀνεκάλυψαν μὲ τὸ θαυματουργὸν «Σωζότριχον»
 ΣΩΣΑΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ
 ΣΤΗΝ ΟΔΟΝ ΚΟΡΑΗ
 ΑΠΟΘΗΚΗ ΣΩΣΤΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΒΑΦΗΣ ΤΡΙΧΩΝ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
 ΑΠΟΘΗΚΗ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
 ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΕΜΠΟΡΡΑΠΤΑΣ
 ΕΜΠΟΡΟΣ
 38 ΟΔΟΣ ΜΗΤ-ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ-ΓΟΡΩΛΕΩΣ 38
 ΑΠΟΘΗΚΗ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
 ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΛΗΤΑΣ
 ΕΤΟΙΜΩΝ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ